

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

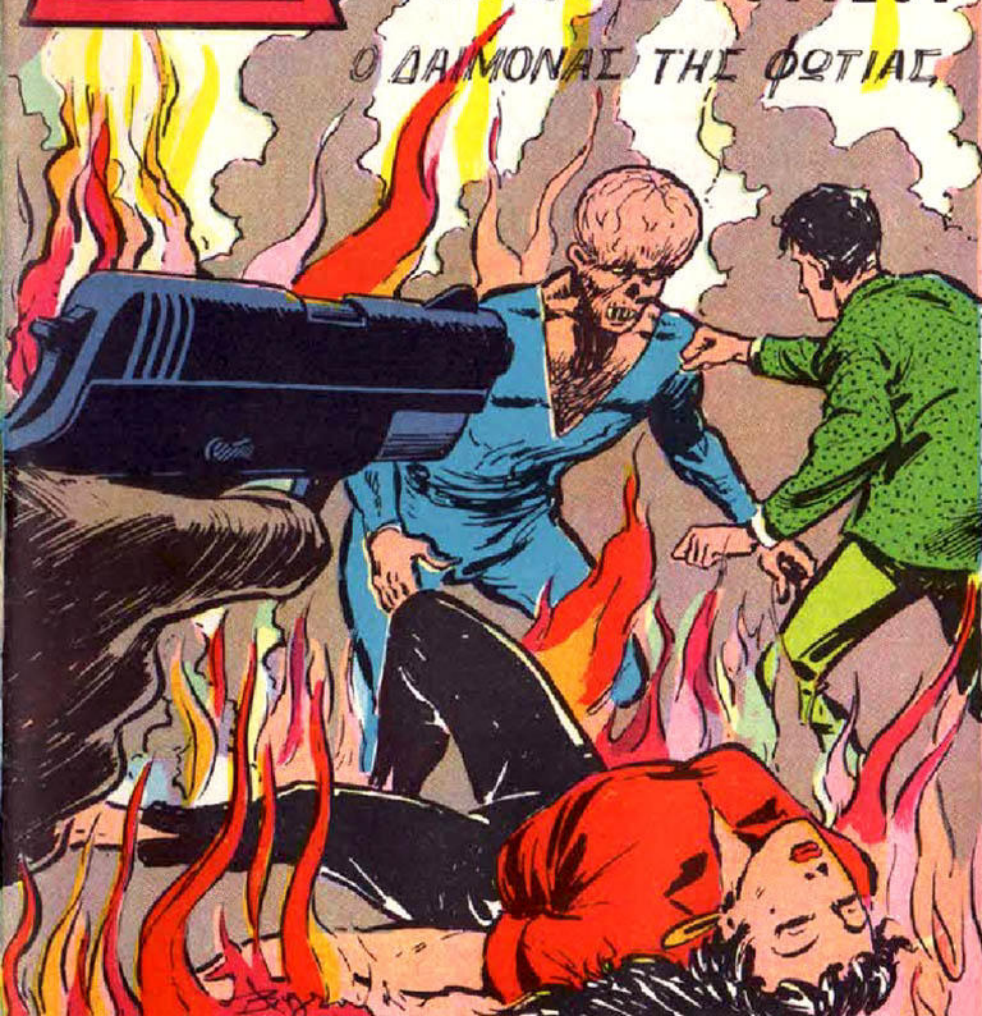
6

13

ΔΕΚΑ ΤΡΙΑ

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Ένα τέρας
στις φλόγες

Ο ΜΑΞ ΜΠΩΡ σπάζει με μια κλωτσιά το κλειστό παράθυρο του υπογείου διμερισματος. Με δεύτερη κλωτσιά, το ξεθεμαλώνει. Με τρίτη, το γκρεμίζει με πάταγο, στο έσωτερικό του δωματίου...

Από το άνοιμά του βγαίνουν τώρα μαύροι καπνοί και φλόγες!

Ο ντέκετιβ, χωρίς στιγμή να δισταση, κάνει να πηδήσει μέσα από το παράθυρο...

— Μή, Μάξ!, ξεφωνίζει μ' απόγνωση η Τζίν Άστορ που βρίσκεται πίσω του, κάλοντας να τον συγκρατήσει.

Ο νέος άνδρας με μια δυνατή στρωξιά τη σωριάζει κάτω. Κι' άμεσα, μ' ένα πήδημα, χάνεται μέσα στην κόλαση του καπνού και της φωτιάς.

Η δημοσιογράφος γρήγορα ξεναβοίσκει ορθία. Τρέχει προς το άνοιχτο χοιμηλό παράθυρο. Πηδάει πίσω από το ντέκετιβ. Χάνεται κι' αυτή στους καπνούς και στις φλόγες...

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

Ξαφνικά, ο «Δαίμονας της Φωτιάς» παρουσιάζεται μπροστά τους. Ζητάει να ξεφύγει από το άνοιγμα του παραθύρου μαζί με τις φλόγες και τους καπνούς.

Η πρώτη γροθιά του Μάξ Μπώο άστοχεύει. Βρίσκει στο πρόσωπο τη Τζίν που στο με ταξύ έχει φθάσει και έχει μετή ανάμεσά τους. Η νέα γκρεμοτσακίζεται βαρειά πάω στην έστία του έμπρησμου. Οι πρώτες φλόγες την άγκυλιάζουν λαίμαργα.

Δεύτερη γροθιά του ντέτεκτιβ βρίσκει στο σσόνι: τó φοικτό τέρας. Ο «Δαίμονας της Φωτιάς» κλονίζεται για λίγες στιγμές και τραβάει ένα μεγάλο φοικηό στιλέττο. Ο Μάξ Μπώο τινάζει την τóιτη γροθιά του στη πρόσωπο του στοιχειού και τó σωριάζει κάτω. Γυοίζει άσέως και μ' ένα πήδηςσ βρίσκειτα κοντά στη μισοσσάσθητη κοπέλλα. Σκύβει να την άσπάξη στην άγκυλιά του. Νά την πετόξη από τή προσώουο. Έξω από τις φλόγες και τους καπνούς.

Στò μετρού τó τέρας έχει πετοχηό δροθιο. Μαζεύει από κάτω τó στιλέττο του και χύμεται τίσω από τόν ντέτεκτιβ. Τó σηκώνει με λύσσα. Κάνει να τó κοφώση στη ράχι του.

Την ίδια στιγμή πνιγμένος δήςας άκούγεται πίσω από τó Δαίμονα και μετά στους μούρους καπνούς. Γου τέχρονα και μια κώνη μεγάλου πιστολιού στυματάει την κατεύθυνσι της παλάμης που σφίγγει τó φοικηό στιλέττο...

Φαρσέρ
ή έμπρηστής

Δ Σ ΠΑΡΟΥΜΕ δμως καλύτερα τά πράγματα με τή σειρά τους. Η έκηνή που προσκολουθήσαμε παροπάνω διαδραματίστηκε στο τέλος της άστυνομικής αύτης περιπετείς μας.

Για να βρεθούμε στην άρχή πρέπει να γυρίσουμε χρονικά πίσω, τέσσερες ώλόκληρους μήνες όταν...

... Η ώρα είναι δώδεκα άκριδώς τó μεσάνυχτα...

Ο Έλληνοαμερικανός ντέτεκτιβ Μάξ Μπώο, μαζί με τή Μεξικηή φίλη του, τή δημοσιογρόφο Τζίν Άστος, βοίσκονται άκόμα στο γοσείο του άστυνομικού έπιθεμοπτού Κουκ Μπέριμσον. Κουβεντιάζουν για τήν τελευτία μεγάλη πυροκιά της Νέσς Υόρκης που άπετέφωσε τó πολυτελέστατο μέγασο του μεγαλοβιομηγάνου Στέολιγκον άσφωλισμένον για ένα εκατομμύριο δολλάρια στην έταιρία «Ρούσγ'σλ».

Η φωτιά έξεδηλώθη από τέσσερες ταυτόχρονα έστίες και μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας τεράστιες φλόγες είχαν άγκαλιήσει έντελώς τó κτίριο. Άλλα ήταν κάτι περισσότερο από φανερό και βέβαιο πως έπρόκειτο περι έμπρηστίου θροστυτής μάλιστα μοσφής.

Κι' όμως, οι έξουχιστικές έρευνες και άσσκοίσεις που είχαν γίνει στο μέγασο και στους ένοίκους του δέν ένοχποιούσαν κανένα γνωστό ή

άγνωστο πρόσωπο. Τίποτα ά πολύτως δέν βρέθηκε στα έρείπια του κατεστραμμένου κτιρίου που ν'άποδειχνη,ή έστω και νά ύποστηριξη τήν έκδοχή του έμπρησμού.

Έτσι, ό βαθύπλουτος Πώλ Ζβάρσον, πρόεδρος και μεγαλύτερος μέτοχος τής ασφαλίστικης έταιρίας «Ρούαγιαλ» άναγκάστηκε νά μετρήση στον ιδιοκτήτη του πολυτελούς μεγάρου τó στογγυλόν ποσόν του ένός έκκατομμυρίου δολλαρίων. Και τήν άλλη μέρα οί μετοχές στο Χρηματιστήριο τής Νέας Υόρκης, λόγω μεγαλύτερης προσφοράς άπ' τή συνθισμένη, έπεσαν πέντε όλόκληρες μονάδες.

Ό Μάξ Μπάρ έπιμένει πώς στις πυρκαϊές, οί έννιακόσες έννενηντα έννεα είναι έμπρησμοί. 'Η Τζιν Άστορ συμφωνεί μαζί του και μόνον ό Μπέριμαν διαφωνεί:

— Λαμπρά! Άλλά δέν παραδέχεσαι πώς γίνονται και τυχαίες πυρκαϊές;

— Είπα: Μία στις χίλιες!

— Έστω. 'Η πυρκαϊά λοιπόν του μεγάρου Στέρλιγκαν είναι ή μία στις χίλιες σου.

'Η σμαρφή μελαχροινή Μεξικάνα με τα μαυροπράσινα μάτια χαμογελάει:

— Μά μαίτρ!... Ξεχνάτε λοιπόν πώς ή φωτιά έκδηλώθηκε ταυτόχρονα άπό τέσσερα σημεία του μεγάρου;

Ό εγωϊστής έπιθεωρητής καταλαβαίνει τήν γκάφα του και θυμώνει:

— Κι' άπό τέσσερες κι' άπό δεκατέσσερες! Τί σημα-

σία έχει αυτό; Παραδέχεσαι πώς μπορεί ν' άνάψη τυχαία μια έστια;

— Ναι, βέβαια...

— Λαμπρά! Τότε γιατί δέν παραδέχεσαι πώς μπορεί νά άναψουν τó ίδιο τυχαία, δυό έστιες ή τρείς, ή δεκατρείς; «Τύχη» είναι αυτή ό,τι θέλει κάνει! Περιορισμούς θά τις βάλλουμε έμεις; Όχι, άδερφέ!

Ό Μάξ Μπάρ δέν πρόφταινει νά γελάση με τó έξωφρενικά σοφιστικό έπιχείρημα του Μπέριμαν, γιατί ή έξωτερική τηλεφωνική συσκευή που βρίσκεται στο γραφείο κουδουνίζει.

Ό ντέτεκτιβ σαν πιό κοντά άπό τους άλλους, σηκώνει τó άκουστικό και τó φέρνει στ' αúτι του. Ό έπιθεωρητής κάνει τó ίδιο, αλλά με τ' άκουστικό τής βοηθητικής συσκευής που θά του έπιτρέψη νά παρακολουθήση τó τηλεφώνημα.

Μιά παράξενη βραχνή και προσποιητή άνδρική φωνή άκούγεται άπό τήν άλλη άκρη του σύρματος:

— Τόν κ. Μπέριμαν, παρακαλώ και γρήγορα γιά νά προφτάση...

Ό Μάξ Μπάρ ρωτάει:

— Ποιός τόν ζητάει παρακαλώ;

'Η παράξενη φωνή άποκρίνεται:

— Ό «Δαίμονας τής Φωτιάς» πέστε του. Με ξέρει γιατί του έχω τηλεφωνήσει κι' άλλοτε...

Ό Μπέριμαν δείχνει ξαφν

κὸ ἐνδιαφέρον. Παρατάει, ἀμέσως τὸ βοηθητικὸ ἀκουστικὸ καὶ ἀρπάζει ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ντέτεκτιβ τὸ κύριο:

— Λαμπρά!... Λαμπρά!... Ἐγὼ εἶμαι ὁ Μπέρμιαν! Σᾶς ἀκούω, κύριε «Δαίμονα τῆς Φωτιάς»!..

Ὁ Μὰξ μετακινεῖται λίγο καὶ παίρνει αὐτὸς τώρα τὸ δεύτερο ἀκουστικὸ.

Ἡ παράξενη προσποιητὴ φωνὴ φαίνεται νὰ διάζεται:

— Ἀκούστε με, κύριε ἐπιθεωρητά. Θυμόσατε πὼς σᾶς εἶχα εἰδοποιήσει γιὰ τὴ πυρκαϊὰ τοῦ μεγάρου Στέρλιγκαν. Μὲ νομίσατε ὅμως γιὰ φαρσέρ...

— Φυσικά, κύριε «Δαίμονα» Ἀφοῦ τηλεφωνήσατε ὅταν οἱ φλόγες εἶχαν ἀγκαλιάσει τὸ θλόκληρο τὸ κτίριο... Αὐτὸ θὰ μπορούσε νὰ τὸ κάνη ὅποιοσδήποτε ἠλίθιος πού θὰ εἶχε μάτια καὶ θὰ ἔβλεπε τὴ φωτιά.

Ὁ ἄγνωστος συμφωνεῖ:

— Δίκηφ ἔχετε, κύριε Μπέρμιαν. Γι' αὐτὸ κι' αὐτὴ τὴ φορά σᾶς πήρα στὸ τηλεφώνο πρὶν ἀκόμα θάλω φωτιά στὸ δεύτερο κτίριο πού θὰ καὶ ἀπόψε!

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἀρχίζει νὰ διασκεδάζη:

— Ἡ καλωσύνη σας, κύριε «Δαίμονα» μὲ καταυποχρεώνει! Καὶ ποῖο κτίριο λοιπὸν εἶδατε στὸν ὕπνο σας πὼς κάψατε ἀπόψε;

— Δὲν ἔκαψα. Θὰ κάψω σᾶς εἶπα. Καὶ πρέπει νὰ προλάβετε τὸ κακό!.

— Λαμπρά. Δὲν ἔχετε λοι-

πὸν παρὰ νὰ μοῦ δώσετε τὴ διεύθυνσι νὰ στείλω τις... πυρσοβεστικές ἀντλίες.

— Μάλιστα. Σημειώστε παρακαλῶ. Πλατεία Κάρλτον Μέγαρον Ντὶν Γιόσερ, παραγωγὸ κινηματογραφικῶν ταινιών. Σὲ μερικά λεπτά τῆς ὥρας τὸ κτίριο θὰ καίγεται σάν λαμπάδα. Ἐλπίζω νὰ μπορέσω νὰ σᾶς εἰδοποιήσω καὶ στὸν τρίτο ἐμπρησμό πού λογαριάζω νὰ κάνω τὴν ἄλλη ἐβδομάδα.

Καὶ προσθέτει σὲ τόνο συμπίνιας:

— Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε κύριε ἐπιθεωρητά, πόσο ὑποφέρω βλέποντας τίς φλόγες νὰ κάνουν στάχτη τὰ ὁμορφα αὐτὰ κτίρια τῆς Νέας Ἰορκης! Νὰ μὲ πιστέψετε σᾶς παρακαλῶ!...

Ὁ Μπέρμιαν, βέβαιος πὼς πρόκειται περὶ φαρσέρ, καὶ ἀκαιδεστάτου μάλιστα, χάνει τὴν ὑπομονή του:

— Λαμπρά! Ἀλλὰ εἶσαι ὁ μεγαλύτερος ἠλίθιος ἀπὸ ὅσους ἔχω ἀκούσει στὸ τηλεφώνο!

— Εὐχαριστῶ κι' ὠρβουὰρ ἀγαπητέ μου κύριε!

— Στὸ διάβολο, βλάκα!

Τὸ τηλεφώνο
βουίζει

Ο ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ κλείνοντας τὴν ἀκουστικὴ συσκευή ἐξηγεῖ νευρικῶς στὴν Τζίν Ἀστορ, πού ἀκούγοντας μόνον αὐτοῦς δὲν εἶχε καταλάβει καὶ πολλὰ πράγματα.

— Ἕνας ἐνοχλητικὸς φαρ-

σέρ! "Αν έπεφτε στα χέρια μου θα τον έστελνα να συνεχίσει τις φάρσες του στον... Άλλο Κόσμο! Χμ, το κτήνος!

Γά μεγάλα μαύρα μάτια του Μαξ Μπάρ έχουν σκοτεινιάσει:

— Σου είχε ξανατηλεφωνήσει λοιπόν για την πυρκαϊά του μεγάρου Στέρλιγκαν;

— Ναι. Κατόπιν έορτής, Δέν μ' άκουσες πού του τ'ό είπα; 'Αποδίδεις καμμιά σημασία σ' αυτό, Μάξ;

— "Όχι σοβαρή. Πάντως πρέπει να πάμε άμέσως στο μέγαρο του παραγωγού Ντίν Γιόσερ.

— Λαμπρά! Είσαι λοιπόν τόσο άνόητος να πιστεύεις πώς ένας έμπροσητής, πριν βάλλη φωτιά σ' ένα κτίριο, τη λεφωνεί στην άστυνομία;

— Δέν άποκλείω τίποτα. "Όλα γίνονται σ' αυτό τον κόσμο!

— Χά, χά, χά! Τότε πήγαινε μονάχος σου. Χτύπησε τ'ό κουδούνι του μεγάρου, πα ρακάλεσε τ'ό θυρωρό να ζητηνή ση τον μίστερ Γιόσερ και πές του: «Μέ συγχωρείτε πού σας άνησυχώ, μά είδα στον ύπνο μου πώς άπόψε θα γίνη έμπροσημός του μεγάρου σας!»

— Πάμε, Κούκ... Τι θα χάσουμε;

— Τόν καιρό μας, του άπο κρίνεται ό έπιθεωρητής. Και σημειώνει τ'ό άστείο πού είπε στο άριστερό άσπρο σκληρό μανικέττι του.

'Η Τζίν "Άστορ προσπαθεί

'Ο ντέτεκτιβ Μάξ Μπάρ

να βρη μιá μέση λύσι.

— Να τηλεφωνήσετε, κύριε έπιθεωρητά... Αυτό δέν θα είναι και τόσο φοβερό!...

— Να πώ τ' όνομά μου; Να ρεζιλευτώ στα καλά καθούμενα; Δέν θάσαι καλά κοπέλλα μου!

— Τηλεφώνησε έσύ, Μάξ.

— 'Εγώ δέν είμαι ή έπίσημη άστυνομία, δικαιολογείται ό νέος. Μόνο ό Μπέρμαν έχει δικαίωμα να...

'Η Τζίν τον διακόπτει γελώντας:

— Καλά, καλά! Θα τηλεφωνήσω έγώ πού είμαι ή έπίσημη...δημοσιογραφία!

Ψάχνει άμέσως με διάσι στον τεράστιο τηλεφωνικό κατάλογο της Νέας Υόρκης και γρήγορα - γρήγορα, μέσα σε δέκα λεπτά της ώρας, βρίσκει τον αριθμό που ζητάει. Τον σχηματίζει στον τηλεφωνικό δίσκο, φέρνει τ' άκουστικό στ' αυτή της και κάνει μια γκριμάτσα δυσφορίας:

— Βουίζει.

Ξαναπαίρνει τον αριθμό του μεγάρου Γιόσερ πολλές φορές ακόμα, με ύπομονη κι' επιμονή. Κάθε φορά όμως ή γκριμάτσα δυσφορίας γίνεται έντονότερη κι' ή φωνή της πιο νευρισμένη.

— Ξαναβουίζει! Παράξενο να τηλεφωνούν τόσο ώρα.

Ό Μάξ Μπάρ την αντικρούει:

— Πωλύ φυσικά, Τζίν. Το μέγαρο της πλατείας Κάρλτον άρχισε να καίγεται! Σκέψου πόσα τηλεφωνήματα έχουν να κάνουν οι άνθρωποι που βρίσκονται μέσα σ' αυτό! Πάλι καλά που το τηλεφώνό τους βουίζει και δέν... ούρλιάζει!

— Άλήθεια; κάνει ειρωνικά ό έπιθεωρητής. Δέν ήξερα Μάξ πώς έχεις και ...τηλεπαθητικές ιδιότητες!

Ό ντέτεκτιβ τ' άποκρίνεται ήρεμα:

— Κι' αν είχα ακόμα τις ιδιότητες που λές, Μπέριμαν, δέν θα τις χρησιμοποιούσα σ' αυτή τουλάχιστον την περίπτωση. Μου φτάνουν τὰ μάτια μου!

Και δείχνοντάς του προς τὸ άνοιχτό παράθυρο του γρα

φείου, συνεχίζει:

— Βλέπεις αυτή την κόκκινη άνταύγεια; Λογάριασε και θά δής πως πίσω από εκεί άκριβώς βρίσκεται ή πλατεία Κάρλτον... Σε λίγο θα καμαρώσουμε και τις φλόγες.

... Σε τρία λεπτά της ώρας ό Μπέριμαν, ό Μάξ και ή Τζίν βρίσκονται μέσα στο αυτοκίνητο του πρώτου και τρέχουν προς τὸ σημείον της πυρκαϊάς. Όταν φθάνουν στην πλατεία Κάρλτον τὸ μέγαρο του βαθύπλουτου παραγωγού των ών, καίγεται από δυο διαφορετικά σημεία.

— Αύτη τή φορά ό έμπρησμός έχει δυο έστιές, μονολογεί ή δημοσιογράφος.

— Φυσικά, κάνει ό ντέτεκτιβ. Ό έμπρηστής όσο έξασκεται τόσο λιγώτερες έστιές του χρειάζονται για να κάψη ένα κτίριο...

Και γυρίζοντας στον έπιθεωρητή τον συμβουλεύει:

— Αυτό να τὸ σημειώσης στο σκληρό μανικέτι σου, Κούκ.

— Ποιό;

— Πώς ό έμπρηστής ήταν έντελώς «άτζαμής» στην πρώτη «δουλειά» που έκανε... Όσο πάει όμως στρώνει... Μεγάλο πράμα ή πείρα! Έτσι, Τζίν;

... Η Πυροδυστική Έγπρησία δέν μπόρεσε να κάνει πολλά πράγματα κι' αυτή τή φορά. Τὸ τεράστιο και πλούσιο μέγαρο του Ντιν Γιόσερ άποτεφρώθηκε σχεδόν όλόκληρο

σέ λίγες ώρες.

Οι έρευνες στα έρείπια κι' οί ανακρίσεις στους ένοίκους που έκαναν ο Μπέριμαν κι' ο Μάξ, δέν άφηνον πάλι την ύπνοια πώς έπρόκειτο περί έμπρησμού. Τα πάντα έδειχναν πώς ή φωτιά μεταδόθηκε τυχαία, από τo μωγειρείο και τo γκαράζ, που βρισκόταν στα δυο άκρα του κτιρίου. Πώς όμως, ήταν άπολύτως άδύνατο νά διαπιστωθή. Οί φλόγες είχαν έξσφάνισει κάθε στοιχείο που θα μπορούσε νά φωτίσει τo μυστήριο.

Κι' αυτό τo κτίριο ήταν άσφαλισμένο στην έταιρία Ρούαγισλ, όπως τo πρώτο. Κι' ο πρόεδρος τής έταιρίας άναγκάστηκε νά πληρώσει πάλι άποζημίωσι 850.000 δολλαρίων.

Έμπρησμός
τρίτος

Λ IGA λεπτά τής ώρας πούν από τόν τρίτο έμπρησμό ο μυστηριώδης «Δαίμονας» ξαναπήρε τo τηλέφωνο του Μπέριμαν:

— Θα κάψω κι' άλλο μέγαρο άπόψε, κύριε έπιθεωρητά!, του λέει, με τή βραχνή προσηπτική φωνή του.

— Καί δέν πάς νά κάψης ολόκληρη τή Νέα Υόρκη, άγαπητέ μου, του άποκρίνεται ο Μπέριμαν. Άσφαλιστική έταιρία είμαι για νά φοδηθώ;

— Είσαι άστυνομικός, του λέει ή φωνή του άγνωστου και δέν στέκεσαι καθόλου καλά στό γραφείο σου αν έξσκολοήθσω νά βάζω φωτιές άνενό-

χλητος.

Ο έπιθεωρητής λυσπάει άπό τo κακό του με προσπαθει νά συγκουτηθή:

— Λαμπρά! Καί τι θα κάψης, με τo καλό άπόψε, τόν ρωτάει. Κονένα μέγαρο πάλι;

— Φυσικά! Τα φτωγοκάλυβα δέν είναι άσφαλισμένα.

— Μπά!, κάνει παραξενευένος ο έπιθεωρητής. Όσοτε παίνοεις ποσοστά άπó τους ιδιοκτήτες τών κτιρίων που καίς;

— Όχι, βέβαια, τ' άποκρίνεται σέ κοροϊδειτικό τόνο ο «Δαίμονας τής Φωτίας». Τώρα δουλεύω τζάμπς... Αύριο όμως που θα γίνω φίλος στη «δουλειά» αυτή οί άσφαλιστικές έταιρίες θα με πληρώνουν με άδορά για νά μη... «δουλεύω»...

— Καί ποιό μέγαρο θα κάψης λοιπόν άπόψε; ξαναρωτάει ο Μπέριμαν.

Ο άγνωστος έμπορητής αυτή τή φορά φοβάται νά έμπιστεϊθή τo μυστικό του. Ξέρει πως ύπερσ από τούς δυο προηγουμένους έμπρησμούς ή Άστυνομία θα ένη βάλει υσαλό και θα σπειύση ένκρίσιως στόν τόπο του ένκλήματος.

— Ποιό μέγαρο θα κάψω άπόψε; αντιρωτάει τόν έπιθεωρητή σά νά θέλη νά κερδίσει γρόνο νά νά σκεφτή τήν άπόκρισι που θα δώσει:

— Νσί!...

— Ένα στην τύχη...

— Έντελώς στην τύχη; ξαναρωτάει ο έπιθεωρητής που

έχουν άρχίσει νά μπαίνουν ψύλλοι στ' αúτιά του.

— "Όχι: κι' έντελώς - έντελώς...

— Δηλαδή;

— Νά: Τό κτίριο πού θά κόψω πρέπει νά είναι άσφαλίσμένο άπαραιτήτως στην έταιρία Ρούαγιαλ.

Σέ μιά ώρα, κατά τή μία, μετά τά μεσάνυχτα, τά βυτισφώρα αυτοκίνητα τής Πυροσβεστικής 'Υπηρεσίας όργώνουν τή Νέα 'Υόρκη μεταφέροντας έκατοντάδες τόννους νερού για νά σβήσουν τή φωτιά από τό μέγαρο του στρατηγού Βάντοκ, πού έχει φουντώσει σαν πυροτέχνημα.

Οί έρευνες κι' οί άνακρίσεις, ούτε κι' αυτή τή φορά άπέδειξαν έμπρησμό. 'Η φωτιά έκδηλώθηκε από μιά μονάχα τώρα έστία.

'Η Τζίν 'Αστορ θυμάται:

— Καλά τό είχε πη ό Μάξ 'Ο έμπρηστής όσο πάει και έξελίσσεται σέ δεξιοτέχνη τής «δουλειάς». Μεγάλο πράμα ή πείρα! 'Έτσι μαίτρ;

'Ο πρόεδρος τής εταιρίας Ρούαγιαλ, Πώλ Ζβάρσον, πληρώνει αυτή τή φορά άποζημιώσει 600.000 δολλαρίων και παθαίνει: μιά καρδιακή κρίση πού του στοιχίζει άλλα τόσα, κουβαλώντας στο μέγαρό του, με άεροπλάνα τους μεγαλύτερους καρδιολόγους του Κόσμου!

Τά «οικογενειακά» των Σβάρσον

Ο ΜΑΞ ΜΠΩΡ, ή Τζίν 'Αστορ κι' ό Μπέριμαν έχουν συγκεντρωθή άπόψε στο διαμέρισμα του πρώτου. 'Ο τετραπέρατος Γιουπυ, ό μικρός προστατευόμενος του ντέτεκτιβ, γεμίζει τό ποτηράκια τους ούίσκου.

— 'Ο «Δαίμονας τής Φωτιάς» ή ό «Έμπρηστής των μεγάρων» λέει ό έπιθεωρητής θά με στείλη γρήγορα στο Ψυχιατρείο. Ούδέποτε στην άστυνομική καριέρα μου συνάντησα πιά μυστηριώδες πρόσωπο!...

— Μά είναι άπλό, μαίτρ, χομογελάει ή δημοσιογράφος άποκαλύπτοντας τά μαργαριταρένια δόντια της.

— Δηλαδή; Πού τή θλέπεις έσύ τήν απλότητα;

— Στο ότι ό έμπρηστής είναι κάποιος πού θέλει νά καταστρέψει τήν άσφαλιστική έταιρία Ρούαγιαλ...

— Αυτό τό ξέρουμε, κάνει ό Μπέριμαν. 'Αλλά ποιος είναι αυτός πού θέλει νά φτωχέψη τή Ρούαγιαλ;

— Μά κάποιος πού θέλει νά κάνη κακό στον Πώλ Ζβάρσον, τον πρόεδό της...

'Ο Μάξ Μπόρ συμπληρώνει:

— "Η κάποιος πού θά έχη συμφέρον νά καταστραφή ή έταιρία και νά πέσουν οί μετοχές της στο Χρηματιστήριο...

'Ο Μπέριμαν νουματεύει:

— "Άρα, μονοδικός ύποπτος στην περίπτωση αυτή εί

Ο Μάξ Μπώρ σπάζει με μιὰ κλωτσιά του τὸ παράθυρο. Καπνοὶ καὶ φλόγες ξεχύνονται ἀπὸ μέσα.

ναὶ ἡ θαυύπλουτη καὶ ὠραιό-
τάτη χήρα Τζέρμα Γκούρ. Ἡ
κληρονόμος καὶ πρόεδρος τῆς
ἀσφαλιστικῆς ἐταιρίας Στάρ
Αὐτὴ ἔχει λόγους συμφέρον-
τος νὰ φτωχέψη ἡ Ρούαγιαλ.
Ἔτσι, θὰ μονοπωλήσῃ σχε-
δὸν τὶς ἀσφάλειες πυρὸς σ' ὀ-
λόκληρη τὴν Ἀμερική. Ἀκου-
σα πὼς ἡ χαριτωμένη αὐτὴ
χήρα εἶναι σατανικὴ καὶ κα-
ταχθόνια γυναίκα...

Σημειώνει κάτι στὸ ἀριστε-
ρὸ ἄσπρο μανικέττι του, καὶ
συνεχίζει:

— Σ' αὐτὴν θὰ ρίξω ὅλο
τὸ βάρος τῶν ἐρευνῶν μου.
Ὁ «Δαίμονας τῆς Φωτιάς»
πρέπει νὰ εἶναι ἡ Τζέρμα

Γκούρ...

Ἡ δημοσιογράφος κάτι πά-
ει νὰ πῆ, μὰ ὁ ἐγωϊστὴς ἐ-
πιβεωρητὴς τὴ διακόπτει:

— Γιὰ νὰ τὸ λέω ἐγώ, ἔ-
τσι θάναι. Πάει τελείωσε!

Ὁ ντέτεκτιβ χαμογελάει:

— Γιὰ νὰ τὸ λές ἐσύ, ἔτσι
θάναι, βέβαια, μὰ πολὺ φο-
βᾶμαι πὼς... δὲν εἶναι ἔτσι!
Ἔχω μάθει: κάτι «οἰκογενεια-
κὰ» τῶν Σβόρσον ποὺ μπερ-
δεύουν τὴν ὑπόθεσι πολὺ...
Νὰ σὰς τὰ πῶ;

— Ἐπρεπε νὰ μὰς τὰ εἴ-
γες πῆ, μουρμουρίζει ὁ Μπέ-
ριμαν.

Ὁ Μάξ Μπώρ ἀνάβει ἕνα
τσιγάρο κι' ἀρχίζει:

— Ὁ πρόεδρος τῆς Ρούαγιαλ, Γιώλ Ζοαρσον, εἶναι ἕνας πενήνταρης πολὺ γερός καὶ καλοστεκουμένος. Εἶναι δύο χρόνια που εχει χωρσει ἀπὸ τῆ δεύτερη γυναίκα του μὲ κανονικὸ διαζύγιο πὺ δγῆκε σε βάρος τῆς, ὕστερα ἀπὸ κάποια ἀδικαιολόγητη ἀπίστια τῆς πὺ ἀποδειχτηκε ὁμως μὲ σωρεία μαρτυρων στὸ Δικαστήριο.

»Ἡ Μάρθα, ἔτσι λεγόταν ἡ συχωρεμένη, ἦταν γερμανικῆ καταγωγῆς, παλῆα ἥσο πειὸς καὶ ἐξαιρετικῆς καλλονῆς γυναίκα. Πριν ἀπὸ δέκα χρόνια ὁμως, προσεδήθη ἀπο εὐλογία βαρειᾶς μορφῆς. Ἔτσι, οἱ ἀμέτρητες κοκκιοες πὺ ἀφίνει στὸ πρόσωπο ἢ κακιὰ αὐτῆ ἀρρώστεια, εἶχαν ἐξαφανίσει κάθε ἴχνος τῆς παλαιᾶς ὀμορφιᾶς τῆς. Φαίνεται ὁμως πῶς— αν πιστεψομε τους μάρτυρες τοῦ Δικαστηρίου— ἡ ἀσχήμια τῆς δέν στάθηκε ἐμπόδιο νᾶχη, πριν τρία χρόνια, τὴν αἰσθηματικῆ περιπέτεια πὺ τῆς στοίχισε τὸ διαζύγιο σὲ βάρος τῆς. Ἔτσι, ἀπὸ τῆ γεματῆ πολυτέλεια καὶ χλιδῆ ζωῆ πὺ ἔκανε σάν γυναίκα τοῦ βαθύπλουτου Ζβάρσον, δρέθηκε ξοφνικὰ στοὺς δρόμους καὶ χωρὶς πεντάρα μάλιστα. Γιὰ νὰ μὴ πεθάνῃ τῆς πείνας ἀναγκάστηκε νὰ γυρίση στὴν πατρίδα τῆς τῆ Γερμανία, ὅπου καὶ πέθανε πριν ἕνα χρόνο, ἀφήνοντας ἕνα γράμμα γιὰ τὸν πρῶνῃ ἀντρα τῆς. Ὁ Ζβάρσον, ὅταν τοῦ

τῶστειλαν οἱ συγγενεῖς τῆς, το ἔσχισε χωρὶς νὰ ἐνδιαφερθῆ νὰ το διαυαση.

»Απὸ τὴν πρώτη γυναίκα του ὁ Γιώλ πὺ πέθανε μὸλις πέντε χρόνια μετα τὸ γαμο τους, εχει μιὰ καὶ μονᾶκριβη κόρη, τῆ Ζύλ, πὺ ἐφέτος ἐκλείσει τὰ εἰκοσιδύο χρόνια τῆς. Ἔχει σπουδάσει χημικὸς μὲ ἐξαιρετικῆ εἰδίκευσι στὴν Πυρολογία καὶ Πυροσβεστικῆ. Ἔχει ἐφεύρει μάλιστα ἕνα νέο ὑγρὸ γιὰ οικιακοὺς πυροσβεστικῆς πολυπλασίας κατασβεστικῆς ἱκανοτητάς ἀπ' αὐτὰ πὺ χρησιμοποιοῦνται σήμερα. Λένε πῶς θὰ ἐξελιχθῆ γρήγορα σὲ ἐπιστημονικῆ κορυφῆ τῆς χημείας στὸ νέο αὐτὸ κλάδο τῆς Πυρολογίας.

— Λαμπρα!, κάνει ὁ ἐπιθεωρητής. Ἔχει σπουδάσει Πυρολογία καὶ ξέρε, καλύτερα ἀπὸ τὸν καθένα, νὰ κάνῃ ἐμπρησμούς! Αὐτῆ εἶναι ὁ «Δαίμονας τῆς Φωτιάς»! Ἀπορῶ πῶς δέν τὸ σκέφτηκα. Ἔπρεπε νὰ τὴν εἶχα ἤδη συλλάβει ἐν ὀνόματι τοῦ Νόμου! Θὰ τηλεφωνῶ ἀμέσως...

— Μὰ, μαίτρ, τὸν συγκρατεῖ ἡ Τζιν Ἄστορ, εἶναι δυνατὸν ποτὲ ἢ μοναδικῆ κληρονόμος τοῦ πατέρα τῆς νὰ ἐργάζεται γιὰ τὴν οἰκονομικῆ καταστροφῆ του;

— Δέν ξέρω... Ὅλα γίνονται σ' αὐτὸ τὸν κόσμῳ! Προχώρησε Μάξ. Θὰ τῆ συλλαβῶ ἀργότερα...

Ὁ ντέεκτιβ χαμογελάει καὶ συνεχίζει:

— Ὁ Ζβάρσον ὅμως, ὁ βαθύπλουτος πατέρας τῆς Ζύλ, ἀνεκάλυψε πρὶν λίγους μῆνες πῶς ἡ κόρη του εἶχε ἕναν πολὺ ἰσχυρὸ αἰσθηματικὸ δεσμὸ μὲ τὸν κεντρικὸ ταμία τῆς Ἑταιρίας του Κρόν Φάρνερ. Καὶ φυσικὰ ἐγινε ἔξω φρενῶν, δεδομένου πῶς ὁ Φάρνερ δὲν ἦταν παρὰ «ἕνας ὑπάλληλος μὲ καλὸ μισθό», χωρὶς κανένα περσοῦσιακὸ στοιχεῖο καὶ καμμιά οἰκονομικὴ ὑπόστασι...

»Ἡ Ζύλ, ἐδήλωσε στὸν ἐξαγριωμένο πατέρα της πῶς ἀγατᾶει τὸν Κρόν καὶ πῶς ἔχει ἀποφασίσει νὰ τὸν παντοεὐτῆ, ἔστω καὶ παρὰ τὴ θέλησί του. Τοῦ ζήτησε μάλιστα καὶ τὸ μερίδιό ἀπὸ τὴν κληρονομιά τῆς μητέρας της ποὺ ἦταν ἡ μεγαλύτερη μετοχὸς τῆς Ρούαγιαλ, σὰν μοναχοκόρη τοῦ μακαρίτη Ἰδρυτοῦ της.

»Ὁ Πάλλ Ζβάρσον ἔκανε τ' ἀδύνατα—δυνατὰ γιὰ νὰ μεταπίσει τὴ Ζύλ. Γρήγορα ὅμως κατάλαβε πῶς ἦταν μάταια κάθε προσπάθειά του. Ἡ ἐρωτευμένη κόρη ἦταν ἀνένδοτη. Ἔτσι, ἀναγκάστηκε νὰ ὑποχωρήσει καὶ νὰ δεχτῆ αὐτὸ τὸ γάμο. Τοὺς ἄρραβώνισσε μάλιστα καὶ ἐπίσημα, καὶ ἄρχισε νὰ προετοιμάζει τὸν ταμία Κρόν Φάρνερ γιὰ διευθυντὴ τῆς ἀσφαλιστικῆς ἑταιρίας του.

»Ἡ εὐτυχία ὅμως τῆς Ζύλ δὲν κράτησε περισσότερο ἀπὸ δυὸ—τρεις μῆνες. Ξαφνικὰ καὶ σ' ἕναν ἀπροει-

δοποίητο ἔλεγχῳ, ὁ κεντρικὸς ταμίας καὶ ἐπίδοχος γαμπρὸς τοῦ Ζβάρσον, δρέθηκε καταχραστῆς πεντακοσίων χιλιάδων δολλαρίων ποὺ εἶχε φροντίσει νὰ τὰ καλύψει μὲ πλαστογραφημένες ἀποδείξεις ἀποζημιώσεων καὶ ψεύτικα γοασμᾶτια ἀνύπαρκτων χρεωστῶν.

»Ὁ δυστυχισμένος πατέρας ἀναγκάστηκε νὰ καταβάλλῃ ὁ ἴδιος στὸ ταμεῖο τὸ πρῶτον αὐτό, γιὰ νὰ ἀποφύγει τὸ σκάνδαλο ποὺ θὰ ἐξσποῦσε σὲ θάρος καὶ τῆς Ρούαγιαλ καὶ τῆς κόρης του. Ἔτσι ἡ ὑπόθεσις δὲν παροπέμφθη στὸν Εἰσαγγελέα μὰ στὸ πειθαρχικὸ συμβούλιο τῆς ἑταιρίας ποὺ ἀπέλυσε ἀμέσως καὶ γωοὺς ἀποζημιώσει τὸν ἀποδεδειγμένο καταχραστὴ ταμία.

»Ὁ Κρόν Φάρνερ εἶχε στήν ἀρχὴ τὸ θράσος νὰ ἀρνιέται τὴν ἐνοχὴ του καὶ νὰ δοκίμεται πῶς οὔτε ἕνα σέντσι δὲν εἶχε ποτὲ καταχραστῆ. Ἔλεγε μάλιστα γελώντας πῶς καὶ ἂν ἀποφάσιζε νὰ κἀνὴ κατ'ἀρχοσι, δὲν θὰ τὴν ἔκανε ποτὲ μὲ τόσο ἀνόητο, ἢ τουλάχιστον ἀφελῆ τοῦτο.

— Σωστά, κάνει ὁ Μπέρρισαν. Ὅτι ἔπρεπε νὰ ἦταν πολὺ ἠλίθιος γιὰ νὰ βῆζε στὰ δικαιολογητικὰ τοῦ ταμεῖου του πλαστογραφημένες ἀποδείξεις ἀποζημιώσεων καὶ ψεύτικα γοασμᾶτια ἀνύπαρκτων χρεωστῶν. Ὅλα αὐτὰ βγαίνουν στὴ φάρα μὲ τὸν πρῶτο ἔλεγχῳ.

Οι πέντε
ύποπτοι

ΟΝΤΕΚΤΙΒ συνεχίζει σά να μὴν τὸν ἄκουσε:

— Τέλος ὅμως καὶ μπροστὰ στὸν κίνδυνο νὰ ἀναμιχθῆ ὁ Εἰσαγγελέας, ὁ Κρόν Φάρνερ ὠμολόγησε τὴν κατάχρησι καὶ δικαιολογήθηκε πὼς εἶχε ξοδέψει αὐτὸ τὸ ποσὸ στὰ χαρτοπαίγνια... Μὰ ἡ ἐπισταμένη ἔρευνα πού ἔκανα ἀμέσως σὲ ὅλες τὶς Λέσχες τῆς Νέας Ὑόρκης— φανερὲς καὶ κρυφές— ἀπεδείξε πὼς οὐδέποτε εἶχε πατήσῃ τὸ πόδι του σὲ καμμία ἀπ' αὐτές...

Ὁ Μπέρμαν πετιέται ὀρθός:

— Λαμπρά! Τότε αὐτὸς κάνει τοὺς ἔμπρησμούς! Θὰ τὸν συλλάβω ἐν ὄνομαι...

— Γιατί, μαίτρ; τὸν διακόπτει μὲ ἀπορία ἡ δημοσιογράφος.

— Γιατί αὐτὸς ἔχει λόγους νὰ μισῆ τὸν Ζβάρσον καὶ νὰ θέλῃ νὰ τὸν ἐκδικηθῆ.

Ἡ νέα ἀπορεῖ περισσότερα:

— Φταίει μὴπως ὁ Ζβάρσον ἐπειδὴ ἔκανε κατάχρησι;

— Φταίει ἐπειδὴ... δὲν ἔκανε, ἀγαπητὴ Τζίν. Εἶμαι ἀπόλυτα βέβαιος πὼς ἡ «κατάχρησι» του εἶναι σκηνοθεσία τοῦ Ζβάρσον γιὰ νὰ τὸν περιφρονήσῃ ἡ Ζὺλ καὶ μὴ δεχτῆ νὰ γίνῃ γυναίκα του...

— Μὰ δὲν εἶναι ἔτσι...
Ὁ ἐπιθεωρητῆς θυμῶναι:

— Γιὰ νὰ τὸ λέω ἐγώ, ἔτσι θάνατι. Πάει τελειώσε!

Ὁ Μὰξ Μπῶρ χαμογελάει πάλι:

— Μὰ ἡ Ζὺλ δὲν τὸν περιφρόνησε, Κούκ. Τώρα πού βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὴν ἐταιρία ἀνεργος καὶ ἀπένταρος, τὸν ἀγάπησε ὀκόμα περισσότερα... Πιστεύει ἴσως καὶ αὐτῆ, ὅπως καὶ σύ, στὴν ἀθωότητά του. Ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἀρραβωνιασμένη μαζί του, νὰ θγαίνουν φανερά ἔξω καὶ νὰ ἀπαιτῆ ἀπὸ τὸν πατέρα της τὸ μερίδιο γιὰ νὰ τὸν παντρευτῆ... Ποιό λόγο λοιπὸν ἔχει ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς νὰ καταστρέψῃ τὴ Ρού αγιαλ πού αὐριο θὰ εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους μετόχους της;

Ὁ Μπέρμαν μουρμουρίζει συλλογισμένος.

— Λαμπρά! Προχώρησε παρακάτω. Τὸν συλλαμβάνω ἀργότερα καὶ αὐτόν...

Καὶ ὁ ντέκτιβ συνεχίζει πάλι:

— Ὑπάρχει ὅμως καὶ ὁ νέος ταμίας τῆς ἐταιρίας, κάποιος Τζὼν Μτάρκο. Ἐκεῖνος πού διαδέχτηκε τὸν καταχραστῆ προκατοχό του...

— Καὶ τί κάνει αὐτός;

Ὁ Μὰξ χαμογελάει:

— Στὴν ὑγεία του, πολὺ καλά. Ἀλλὰ μὰς μπερδεύει τὴν ὑπόθεσι...

— Δηλαδῆ;

— Νά: Ἐχει ἐρωτευθῆ παράφορα τὴν κόρη τοῦ προϋστάμενού του καὶ ἐπιμένει νὰ τὴν παντρευτῆ.

— Ἡ ὥρα ἡ καλή, κάνει

ὁ ἐπιθεωρητής. 'Αλλά δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί...

— Θὰ καταλάβης, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ Μὰξ Μπῶρ, μόλις μᾶθης πὼς ὁ νέος ταμίης Τζῶν Μπάροκ δὲν εἶχε ἀνάγκη νὰ ἐργασθῆ. Δέχτηκε αὐτὴ τὴ θέση μόνο γιὰ νὰ βρασκεταί κοντὰ ἰσθὴν ὁμορφιὰ αὐτῆ κοτέλλα ποὺ εἶχε κυριολεκτικὰ ξετοελλοθῆ μαζὶ τῆς. Εἶναι γυιὰς τοῦ βαθύπλουτου μεγαλοκτημαστία καὶ κτηνοτρόφου Νικ Μπάροκ. 'Ἐκατομμύρια δολλάρια πρῶσουσία! 'Απέρουτες ἐκτάσεις στὸ Τέξας! 'Αμέτρητα κοτόδια βόδια!

— Νὰ ζήση νὰ τὰ γαίονται ξενακάνει ὁ Μπέρουσαν. 'Αλλά δὲν μπορῶ νά...

— Θὰ καταλάβης τοῦ Ἐσολέει, ὁ ντέκτιβ, ἄμα μᾶθῆς πὼς ὁ Ζήλστον τὸν ἀφίει πολλὴ γιὰ νομπερ τοῦ ἀλλὰ ἡ Ζίλ οὔτε νὰ τὸν δᾶ στὰ μάτια τῆς. Κάποτε μάλιστα τοῦ εἶπε: «Μάηρ ἦν ἦσιν κομισιὰ φτωγεία, γοοὶς πεντάσσα θὰ παντοσευτήν ἕναν πλοῦστιον σὺν καὶ σένσα».

'Ο ἐπιθεωρητής πετάγεται πάλι ἄρῆς:

— Νὰ συλλεθῆ ἁμέσως! Αὐτὸς εἶπαι ὁ «Δασίμουος τῆς Φωτιάς». Κάνει τοὺς ἐμπορημαίους νὰ νὰ καταστραφῆ ἡ Ρούσνιαν νὰ νύση τὴν περιουσία τῆς ἡ Ζίλ, καὶ μένωτες «φτωγεία, γοοὶς πεντάσσα» νὰ τὴν παντοσευτή!

— Μὰ αὐτὸ εἶπαι παράλογο μᾶτο, τὸν ἀντικρούει ἡ Τζὶν 'Ἀστορ.

'Ο Μικρὸς Γιούπυ

— Λομπρά! 'Αλλά λογικὴ ζητᾶς ἀπὸ ἕναν ἐρωτευμένο καὶ βαθύπλουτο, μάλιστα; Αὐτοὶ κάνουνε τίς μεγαλύτερες τρέλλες! 'Ἐχουνε τὰ μέσα, βλέπεις.

'Ο Μὰξ Μπῶρ συμφωνεῖ:

— Καὶ γὰρ ἔτσι νομίζω, Κούκ. Μὰ ξεχάσσα νὰ σοῦ πῶ πὼς ὁ νέος ταμίης Τζῶν Μπάροκ ἔχει πάρει τὸ μεγάλο μερίδιό του ἀπὸ τὴν πατρικὴ περιουσία καὶ ὑπέγραψε ἐξοφλητικὴ ἀπόδειξι στὸς συγγληρονόμους ἀδελφοῦς του..

— Καὶ τάπαιξε στὰ χαρ-

τιὰ μήπως;

— Όχι. Άλλά επένδυσε δλόκληρο τὸ μερίδιό του σὲ μετοχές τῆς Ρούαγιαλ. Είναι σήμερα ὁ μεγαλύτερος—μετὰ τὸν Πῶλ Ζβάρσον—μέτοχος τῆς εταιρίας...

Ἡ δημοσιογράφος γελάει:

— Ἄρα, μαίτρ, πρέπει νὰ τὸν συλλάβης καὶ αὐτόν... ἀργότερα.

— Γιατί;

— Γιατί ὁ Τζὼν Μπάροκ δὲν φτάνει νὰ εἶναι μονάχα τρελλὸς ἀπὸ ἀγάπη. Πρέπει νὰ εἶναι καὶ τρελλὸς ἀπό... ἀνοησία γιὰ νὰ θέλῃ νὰ τορπιλίσει τὴ Ρούαγιαλ καὶ νὰ τινάξῃ στὸν ἀέρα τὴν τεράστια δέβαλα, μὰ μοναδικὴ περιουσία του. Χά, χά, χά!

— Καὶ ὅμως, κάνει ὁ Μπέριμαν. Ἐπιμένω πὼς ἓνας ἐρωτευμένος εἶναι ἱκανὸς γιὰ δλα!

Καὶ συνεχίζει μετρῶντας στὰ δάχτυλά του:

— Ἔχουμε λοιπὸν πόσους ὑποπτοὺς; Ἐνας ἢ Τζέριμα Γκούρ, ἡ πρόεδρος τῆς εταιρίας Στάρ πού ἔχει λόγους συμφέροντος νὰ καταστρέψῃ τὴ Ρούαγιαλ. Δεύτερος ἡ Ζὺλ Ζβάρσον πού ἔχει σπουδάσει Πυρολογία καὶ παίζει στὰ δάχτυλα τοῦ ἐμπρησμοῦς...

Τρίτος ὁ παλιὸς ταμίας Κρόν Φάρνερ πού θέλει νὰ ἐκδικηθῇ τὸν παρ' ὀλίγον πεθερό του. Καὶ τέταρτος ὁ νέος ταμίας Τζὼν Μπάροκ πού θυσιάζει τὴν περιουσία του γιὰ νὰ κἀνῃ ἀπένταξη τὴν ὑπερήφανη Ζὺλ. Σύνολον, δηλαδή,

τέσσερις ὑποπτοὶ ἐμπρησταί!

Ἡ Τζίν Ἄστορ τὸν παίρνει στὸ μεζέ:

— Ὑπάρχει καὶ πέμπτος, μαίτρ.

— Ποίος;

— Ὁ Πῶλ Ζβάρσον, ὁ πρόεδρος καὶ μεγαλύτερος μέτοχος τῆς Ρούαγιαλ...

— Κοροϊδεύεις, Τζίν; Τρελλὸς εἶναι νὰ καταστρέψῃ τὴν ἐπιχείρησή του;

— Τρελλὸς, ὄχι δέβαλα, ἐπεμβαίνει ὁ Μὰξ Μπῶρ. Μπορεῖ ὅμως νὰ εἶναι... ἐρωτευμένος. Τὸ ἴδιο δὲν κάνει;

Ἡ ἐπιβεωρητὴς κάτι γράφει στὸ ἀριστερὸ σκληρὸ μανικέττι του.

— Τί σημειώνει; ρωτᾶει ὁ ντέτεκτιβ.

— Τὴν ἀνοησία πού εἶπες, τοῦ ἀποκρίνεται σοβαρά. Θὰ τὴ χρησιμοποίησω στὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα πού θὰ γράψω μὲ τὸν τίτλο: «Ὁ Δαίμονας τῆς Φωτιάς». Φυσικά θὰ τὴ βάλω στὸ στόμα τοῦ κωμικοῦ τύπου καὶ θὰ συνταράξω τὰ πλήθη ἀπὸ τὰ γέλια! Χά, χά, χά!...

Ἡ Ἐμπρηστὴς —
φάντασμα

Δ ΕΝ ΠΕΡΝΑΕΙ ἔβδομάδα πού ἓνα μικρὸ ἢ μεγάλο κτίριο τῆς Νέας Ὑόρκης νὰ μὴ παίρνῃ φωτιά. Καὶ δλα ὅσα καίγονται εἶναι, χωρὶς ἐξαιρέσι, ἀσφαλίσμένα στὴν εταιρία Ρούαγιαλ.

Οἱ μετοχές τῆς πέφτουν μὲ ταχύτατο ρυθμὸ στὸ χρη

ματιστήριο, οι πελάτες έχουν παψει να πληρώνουν τ' ασφάλιστρα και ό δυστυχημένος προεδρος Ίβλ Λουρσον τραβάει τὰ μαλλιά του και παθαίνει τὴ μιὰ καρδιακή κρίσι πάνω στην ἄλλη.

Ὁ «Δαίμονας τῆς Φωτιάς» ἔχει καταντήσει σωστός Ἐμπρηστής - Φάντασμα! Κανένα στοιχείο δὲν ἔχει πέσει στὰ χέρια τῆς Ἀστυνομίας πού νὰ προδιη τὴν ταυτότητά του. Οἱ καταθέσεις ὄλων ἐκείνων πού τὸν εἶχαν δὴ συμφωνοῦν πὼς πρόκειται γιὰ ἕνα ἀνθρωπόμορφο και φρικιαστικό τέρας. Ἡ θεὰ του μονάχα, τὸς ἔτρεπε ἀμέσως σὲ φυγή... Καὶ ὁ Δαίμονας, ὄχι μόνο κατάφερε νὰ κάνῃ ἐλεύθερα τὴ δουλειά του, μὰ και νὰ ἐξαφανίζεται πάντοτε σῶος, ἀβλαβῆς και ἀνενόητος!

Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πυρκαϊῆς πού ἐπακολουθοῦν, ὁ Μπέριμαν ἀναγνωρίζει ἀνάμεσα τὸν καταχραστή τῆς ταμίας Κιρὸν Φάρνερ. Τὸν συλλαμβάνει και τὸν κρατᾷ ἀνακρίνοντάς τον ἐπὶ τὰ ὀλόκληρες ἡμέρες.

Ὁ ντέκτειβ τὸν ἐπισκέπτεται τακτικά στὸ κρατητήριο...

Τὴν ἐβδομάδα αὐτὴ δὲν γίνεται κανένας ἐμπρησμός στὴ Νέα Ὑόρκη. Οὔτε και ἡ βραχνὴ παράξενη φωνή, τηλεφωνεῖ.

— Δὲν ὑπάρχει καμμιά ἀμφιβολία πὼς αὐτὸς εἶναι ὁ Δαίμονας τῆς Φωτιάς, λέει

ὁ ἐπιθεωρητὴς στὸ Μὰξ Μπῶρ.

— Σύμφωνοι, τοῦ ἀπακρίνεται ὁ ντέκτειβ. Ἀφοῦ ὅμως δὲν μπορεῖς νὰ τὸ ἀποδείξεις, εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ τὸν ἀφήσεις ἐλεύθερο...

— Βεβαίως. Δὲν μπορῶ νὰ κάνω ἄλλοῶς.

Ὁ Μὰξ Μπῶρ τὸν συμβουλεύει:

— Νομίζω πὼς καλὰ θὰ ἔκανες νὰ δοκιμαζες νὰ συλλάβῃς και τὸν σημερινὸ ταμία: Τὸν Τζῶν Μπάροκ. Καὶ νὰ δοῦμε: τὴ δευτέρη αὐτὴ ἐβδομάδα θὰ γίνῃ ἄλλος ἐμπρησμός;

Ὁ Μπέριμαν βρίσκει σωστὴ τὴν ἰδέα του. Ἀπολεί τὸν Κιρὸν Φάρνερ και συλλαμβάνει «ἐν ὀνόματι τοῦ Νόμου» τὸν Τζῶν Μπάροκ. Κι' αὐτὴ τὴ φορά ὅμως ἡ ἰδία ἀπραξία. Κανένας ἐμπρησμός δὲν γίνεται. Ἡ μάλλον γίνονται μιὰ—δυσὸ πυρκαϊῆς κτιρίων ἀσφαλισμένων σὲ ἄλλες μικρὲς ἐταιρίες. Ἐπίσης και ἡ βραχνὴ προσποιητὴ φωνὴ δὲν κάνει τὴν ἠχητικὴ ἐμφάνισί της στὸ ἀκουστικό τοῦ τηλεφώνου.

— Τότε θὰ εἶναι αὐτὸς, λέει ἀλλάζοντας γνώμη ὁ ἐπιθεωρητὴς.

— Ὅχι, διαφωνεῖ ὁ Μὰξ Μπῶρ. Ὁ πραγματικὸς ἐμπρηστής εἶναι κάποιος ἄλλος πού θέλει νὰ τοὺς ἐνοχοποιήσῃ...

— Αὐτὸς πού τηλεφωνεῖ;

— Πιθανόν...

— Καὶ γιὰ τὴν τηλεφωνεῖ;

— Γιὰ ἕναν πολὺ ἀπλό

καί ἔξυπνο λόγο, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ ντέτεκτιβ.

— Γιὰ νὰ σὲ ἐκνευρίξῃ, νὰ χάνῃς τὴν αὐτοκυριαρχία σου καὶ νὰ μὴ μπορῆς νὰ ἐνεργήσῃς ψύχραιμα καὶ λογικά γιὰ τὴν ἀνακάλυψί του. Εἶναι καὶ αὐτὸ μιὰ γνωστὴ στρατηγικὴ τακτικὴ αὐτοπροστασίας τῶν ἐγκληματιῶν: νὰ συγχίζουν τὴν Ἀστυνομία καὶ νὰ σπᾶνε τὰ νεύρα τῶν Ἀστυνομικῶν. Τὶς περισσότερες φορές ἔχει ἀποδειχθῆ πολὺ ἀποτελεσματικὴ...

Ὁ Μπέριμαν τακτοποιεῖ τὰ συρματένια γυαλιὰ στὴ μύτη τῆς μύτης του:

— Λαιμπρά! Ὁμολογῶ, πῶς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι

πολὺ ἔξυπνος. Θὰ καταπλήξῃ τὰ πλήθη!

Ὁ Μάξ Μπῶρ μουρμουρίζει:

— Ἐξυπνος ὄχι, Κοῦκ. Πονηρὸς ναι, ὅπως ἄλλωστε εἶναι καὶ ὅλες οἱ... γυναῖκες.

— Οἱ γυναῖκες; κάνει μὲ ἀπορία ὁ ἐπιθεωρητὴς. Δὲν σὲ καταλαβαίνω, Μάξ.

— Δίκιο ἔχεις. Γιατί ξέχασα νὰ σοῦ πῶ κάτι: Τὴν ταινία ποὺ πῆρα ἠχογραφήντας ἀπὸ τὸ τηλέφωνο τῆς φωνῆ τοῦ «Δαίμονα τῆς Φωτιάς» τὴν ἔστειλα στὸ φωνητικοχηολογικὸ ἱνστιτούτο. Ἐγὶνε ἐξονυχιστικὸς ἐλεγχὸς τῶν παλμικῶν κινήσεων τῆς φωνῆς του ἀπὸ εἰδικoὺς ἐπι-

Ὁ Ζβάρσον κ' ἡ ὠραία χήρα Τζέρμα Γκούρ ρίχνουν τὸν ἀναισθητὸ ἄνδρα στὴν καταπακτὴ.

‘Ο Ζβάρσον σπάζει ένα πορσελάνειο βάζο στο κεφάλι του άνδρα

στήμονας και με τὰ τελειότερα τεχνικά μέσα...

— Λοιπόν, λοιπόν;

— Έγνώμάτευσαν λοιπόν υπεύθυνα και με απόλυτη βεβαιότητα πώς ο άγνωστος έμπρηστής που σέ παίρνει στο τηλέφωνο, είναι... γυναίκα.

‘Ο Μπέριμαν μένει για λίγες στιγμές άναυδος. Γρήγορα όμως συνέρχεται και φωνάζει:

— Τότε είναι η Ζύλ! ‘Η κόρη του προέδρου της εταιρίας Ρούαγιαλ! Καλά τὸ εἶπα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή! Και για να τὸ εἶπα ἐγώ, ἐτσι βάτανε, Πάει, τέλειωσε!

— Δὲν ἀποκλείεται, τοῦ

λέει ὁ ντέτεκτιβ. ‘Οπως δὲν ἀποκλείεται νὰ εἶναι καὶ ἡ ὡραία χήρα Τζέρμα Γκούρ, ἡ πρόεδρος τῆς εταιρίας Στόρ. Γυναίκα δὲν εἶναι καὶ αὐτή;

— Σωστά, κάνει ὁ ἐπιθεωρητής. ‘Η ἢ μιά, ἢ ἡ ἄλλη. Μάλλον καὶ οἱ δυὸ μαζί!

**Μυστηριώδεις
συνατησεις**

Ο Ι ΜΕΤΟΧΕΣ τῆς Ρούαγιαλ πέφτουν συνεχώς στο χρηματιστήριο. ‘Ο πρόεδρος Ζβάρσον πληρώνει ἀποζημιώσεις, παθαίνει καρδιακές κρίσεις, μὴ πάντα εἶναι μιά χαρὰ στὴν ὑγεία του. Φρέσκος—φρέ-

σκος και ροδοκόκκινος!

Οι μέτοχοι της Έταιρίας ζητάνε επίμονα από τον Ζβάρσον να συγκαλέσει γενική συνέλευση. Αυτός όμως ανιστάται συνεχώς να ικανοποιήσει το αίτημα τους, με τη δικαιολογία πως ο χρηματιστηριακός σάλος και ο θόρυβος των έφημερίδων, θα έχη ολέθρια άτοτελέσματα για τα συμφέροντα της εταιρίας σε μια γενική συνέλευση που θα γίνη αυτή την εποχή.

Όλα αυτά βάζουν πολλούς ψύλλους στα αυτιά του Μάξ Μπώρ. Και έντοπίζει άμέσως τις έρευνες και παρακολουθήσεις του άποκλειστικά στο πρόσωπο του Πώλ Ζβάρσον.

Τα στοιχεία που καταφέρει να συγκεντρώση, δέν είναι καθόλου κολακευτικά για τον βαθύπλοτο πρόεδρο της ασφαλιστικής εταιρίας Ρουαγιαλ.

Ο πατέρας της Ζύλ, γιός κοινού λαορέμπορου, καταφερε, σχεδόν άγραμματος, να πραγματοποιήση πραγματικά θαύματα οικονομικής και κοινωνικής άνοδου. Μέχρι που έφθασε να γίνη γαμπρός και κληρονόμος του περιφημου Χέρμπουρ, του ίδρυτού της μεγάλης αυτής ασφαλιστικής εταιρίας.

Φυσικά, για να τα καταφέρει όλα αυτά δέν είχε προχωρήσει στη ζωή του με το Εύαγγέλιο στο χέρι. Και ο Μάξ Μπώρ, σκαλίζοντας παλιά ποινικά μητρώα, βρήκε πολλά παραγυγραμμένα εκα-

ταρθώματά του.

Ο δαιμόνιος ντέτεκτιβ παρατήρησε ακόμα πως ο Πώλ Ζβάρσον έφευγε μόνος μέσα αυτοκίνητο κάθε βραδυ από το μέγαρό του στις δέκα τη νύχτα και ξαναγύριζε με τα τρεις ή τέσσερις ώρες. Το άμαξι το οδηγούσε πάντοτε ο ίδιος και ούδέποτε, σ' αυτές τις έξόδους, χρησιμοποιούσε τους σωφέρ του, ή μετέφερε άλλο άτομο μέσα σ' αυτό.

Ο Μάξ Μπώρ έπεχείρησε αρκετές φορές να τον παρακολουθήση άθέατος με τη μαύρη κούρσα του. Τον έχανε όμως πολύ γρήγορα από τα μάτια του μέσα στους κεντρικούς ή άπόκεντρους δρόμους της Νέας Υόρκης. Ο Πώλ Ζβάρσον έπαιρνε μεγάλες προφυλάξεις στη διαδρομή του αυτή, στριβοντας άπότομα πότε δεξιά, πότε άριστερά, για να γάνη τα ίχνη του εκείνος που θα έπιχειρούσε ποτέ να τον παρακολουθήση.

Όμως «το καλό το παλληκάρι ξέρει και άλλο μονοπάτι» λέει ή παροιμία.

.....

Άπόψε τη νύχτα, στις δέκα παρά πέντε, ο πρόεδρος της Ρουαγιαλ κατεβαίνει από την έσωτερική σκάλα στο ίδιό αίτερο μικρό γκαράζ του μεγάρου του. Ξεκλειδώνει, μπαίνει μέσα και ξανακλειδώνει τη μικρή πόρτα του. Ύστερα ξεκλειδώνει και άνεβάζει το ρολό που έχει το λουκέτο από μέσα. Βγάζει το αώ-

τακίνητό του στο δρόμο ξαγκατεβάζει το ρολό και το κλειδώνει. με τ' λουκέτο τώρα από έξω. Ύστερα πηδάει σθέλιτος στη θέσι του οδηγού και ξεκινάει...

Στο δρόμο κάνει με μεγάλη δεξιοτεχνία όλες τις μανούβρες που τόν εξασφαλίζουν από κάθε ένδεχόμενη παρακολούθησι. Καί σε μισή ώρα φρενάρει ήσυχα σε μία σκοτεινή πάροδο του άριστο κρατικού προστάσιου Κάνσον. Σβήνει τὰ φῶτα, βγαίνει από τὸ αμάξι, κλειδώνει τὴν μπροστινὴ ἀριστερὴ πόρτα καὶ ἀπομακρύνεται, φροντίζοντας νὰ καμουφλαρεται πάντα στὶς πιὸ σκοτεινὲς σκιές.

Δὲν ἔχουν περάσει λίγες στιγμὲς ὅταν τὸ πῶρτ μπαγκάζ τοῦ πολυτελοῦς αὐτοκινήτου ἀνασηκώνεται ἀργά. Τὸ πρόσωπο ἑνὸς νέου ἀνδρᾶ με μαύρη μάσκα, βγαίνει με προφύλαξι καὶ κυττάζει. Ὁ Πῶλ Ζβάρσον ἔχει ἀπομακρυνθῆ στο μεταξύ τόσο πού οὔτε φαίνεται, οὔτε ἀκούγονται τὰ δῆματά του.

Ὁ ἄνθρωπος πού εἶχε κρυφτῆ στη θέσι αὐτή, κατσοφυλάζει. Ὁ Ζβάρσον πού γιὰ νὰ τόν παρακολουθήσῃ εἶχε τόσο διακινδυνεύσῃ ξέφυγε ἀπὸ τὰ μάτια του. Πολλὲς πλοῦσιες βίλλες, ἀρραῖα χτισμένες, δρῖσκονται γύρω. Σὲ ποιά ἀπ' ὅλες εἶχε μπῆ ἀραγε; Πῶς θὰ μπορούσε νὰ τὸ μαντέψῃ;

Γιὰ ὥρα πολλὴ μένει κάτω ἀπὸ τὸ μισανοιγμένο κα-

πάκι τοῦ πῶρτ μπαγκάζ, ἀκίνητος καὶ συλλογισμένος.

Ξαφνικὰ θόουβος δημάτων φθίνει στ' αὐτία του καὶ γυρίζοντας ἀριστερά, ξεχωρίζει στὸ σκοτάδι τὴ σιλουέτα ἑνὸς ἀνθρώπου πού κατευθύνεται πρὸς τὸ αὐτοκίνητο. Ἀμέσως ξανασκύβει με προφύλαξι καὶ κλείνει ἀθόρυβα τὸ καπάκι.

Σὲ λίγες στιγμὲς ἀκούει τὸ θόουβο κλειδιοῦ πού προσπαθεῖ νὰ ξεκλειδώσῃ τὴν ἀνοιχτὴ κλειδοσιὰ τοῦ πῶρτ μπαγκάζ. Τέλος ὁ ἀγνωστος ἄνθρωπος νοιίζοντας πῶς τὴν ξεκλείδωσε τσοσάει τὸ καπάκι γιὰ νὰ τὸ ἀνασηκώσῃ. Δὲν προφθίνει δυνε νὰ ἀποτελειώσῃ τὴν κίνησί του ὅταν μέσα ἀπὸ τὸ πῶρτ μπαγκάζ, ξεπετάγεται—σὰν μ' ἔλατῆρο— μιὰ φοβερὴ νοοθιά πού τόν χτυπάει μ' ἀπάντησῃ ἄμὴ στὸ πρόσωπο.. Ὁ ἀνωστος γέρονε πρὸς τὰ πίσω καὶ σωοιάζεται φαρδύς — πλάστύς, ἀνίσκελα.

Ὁ ἄνθρωπος τοῦ πῶρτ μπαγκάζ πετιέται ἀμέσως ἔξω με τὴν ἴδια ταχύτητα πού πετάχτηκε καὶ ἡ γροθιά του. Μ' ἓνα ἠλεκτρικὸ φαναράκι φωτίζει τὸ πρόσωπο τοῦ μισθανασίθητου ἀνδρᾶ. Τοῦ εἶναι ἀγνωστος. Φαίνεται ὅμως ἄνθρωπος τοῦ ὑποκόσμου καὶ τύπος κακοτοιοῦ.

— Τί ζητοῦσε ἐδῶ; τόν ρωτάει, σφίγγοντας τὴ γροθιά του μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ κακοποιοῦ.

Ζαλισμένος καθὼς εἶναι ἑκεῖνος ψιθυρίζει:

— Μή με σκοτώσης! Μ' έστειλε τὸ μπουκάλι τὸ οὐίσκου νάρθη νὰ πάρω τὸν ἀφέντικό...

Ἄνδρας μὲ τὴ μάσκα καταλαβαίνει καὶ τὸν ξαναρωτάει:

— Ὁ Πῶλ Ζβάρσον εἶναι ὁ ἀφέντης σου;

— Ναι. Καὶ δικός σου δὲν ἦταν;

— Ποῦ δαίσκεται τώρα;

Ἄνδρας κάνει νὰ ξεφύγει ποιοὺς κάνει νὰ ξεφύγει:

— Δὲν τὸν εἶδα... Δὲν ξέρω...

— Πέσιμο πριν πεθάνεις!

— Νά... ἐκεῖ... Στὴ βίλλα μὲ τὸν πράσινο τουῦλο.

Σ' ἓνα λεπτό τῆς ὥρας ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὸν εἶχε στείλει ὁ Ζβάρσον νὰ πάρη ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο ἓνα μπουκάλι οὐίσκου, δαίσκεται δεμένος χειροπόδσσα, φημωμένος καὶ κλειδωμένος μέσα στὸ πὸρτ μπαγκάζ.

Ἄνδρας, παίρνοντας τὸ παρίστροφο καὶ τὰ κλειδιά ποὺ εἶχε βρῆ πάνω του, προχωρεῖ καὶ σταματάει στὴν εἴσοδο τῆς βίλλας μὲ τὸν πράσινο τουῦλο. Λοκιάζει δυὸ ἀπὸ τὰ κλειδιά καὶ στὸ τρίτο ἢ πρῶτο ἀνοίγει. Μπαίνει γρήγορα μέσα καὶ τὴν ξανακλείνει ἀθόουβα.

Εκεῖνος
καὶ Ἐκεῖνη

ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ τῆς βίλλας εἶναι σκοτεινὸ. Μονάχα σ' ἓνα μικρὸ σαλονάκι ὑπάρχει λιγοστὸ

ὥς ποὺ σίγουρα θὰ τὸ πνίγη κανένα σκοτεινὸ ἀμπιζούρ. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ μάσκα προχωρεῖ ὡς ἐκεῖ πατώντας στὴς μύτες τῶν παπουτσιῶν του καὶ κρύβεται πίσω ἀπὸ τὴ μισάνοιχτη πόρτα. Κρυφοκυττάζει καὶ ἀφουγκράζεται:

Μέσα στὸ σαλονάκι, καθισμένοι πλάϊ—πλάϊ σ' ἓνα καναπέ, δαίσκονται ὁ Πῶλ Ζβάρσον καὶ ἡ ὠραία νῆσα Τζέουρα Γκούρ, ἡ πρόεδρος τῆς ἀντιπάλου ἀσφαλιστικῆς ἐταιρείας Στάο.

Μπροστά τους ἓνα μικρὸ γισπωνέζικο τραπέζι, ἀπὸ ἔβεννο καὶ ἐλαφροτοκόκκαλο μὲ δυὸ ἄδεια ποτηράκια. Τὸ οὐίσκου ποὺ θὰ τὰ γεμίσουν πῆγε νὰ τὸ φέρη ὁ σωματοφύλακός του.

— Λοιπόν; τὸν ρωτάει ἡ ἑυροφη Τζέουρα, γαϊδεύοντας τὰ μαλλιά του καὶ κυττάζοντάς τον στὰ μάτια. Ἀπόψε φαίνεται στεναγνῶ ἡ μὲνος Πῶλ. Τί σοῦ συμβαίνει;

Ἄνδρας τῆς Ρούγιαλ ἀναστενάζει:

—Μὲ πιέζουν, Τζέουρα!... Μὲ πιέζουν πολὺ γι' αὐτὴ τὴν κατασραμμένη συνέλευσι. Ὁ κόμπος ἐνὶ φάσει στὸ χτένι: πιά. Πρέπει κάτι νὰ κάνω.

—Νὰ κάνης τὴ γενικὴ συνέλευσι, τοῦ ἀποκρίνεται χαρμαγελώντας αἰνιγματικὰ ἡ χήρα.

—Καὶ σὶ μετοχές; ρωτάει; Μὲ τί μετοχὲς θὰ παρουσιαστώ στὴ συνέλευσι. Δὲν τίς ἔχω πουλήσει κρυφὰ ὄλες;

— Τὸ ξέρω, καλὲ μου Πῶλ... Μὰ μὴ ξεχνᾶς πῶς τὶς μετοχὲς τὰ λιθογραφεῖα τὶς τυπώνουνε. Καὶ ἀπὸ λιθογραφεῖα—δὲξαι τῷ Θεῷ— γεμάτη εἶναι ἡ Νέα Ὑόρκη! Ὁ Ζβάρσον τὴν κυττάζει παράξυνα:

— Ὁξελεις νὰ πῆς δηλοδῆ...
— Ἀκοιδῶς αὐτὸ θέλω νὰ πῶ, τὸν διακόπτει. Θὰ βροῦ με κάποιον καὶ θὰ τυπώσω με ὅσες πλαστὲς σου χρειάζονται στὴ συνέλευσι. Ἄν μάλιστα πετύχουν στὴν ἐκτύπωσι, τὶς πουλᾶς μετὰ καὶ στὸ χρηματιστήριον... Μ' ἕνα συμπῶρον διὰ τρυγόνια! Χά, χά, χά! Ἐγὼ ἔχω θῆλυ κὸ μυαλὸ πὺ γεννάει. Πῶλ!

Ὁ πρόεδρος τῆς χοιμογελάει μὲ ἀγάπη:

— Γεννάει, Τζέουμα, μὰ κάνει... ἀνόητα κουτάβια!

— Ἀνόητα; Γιατί;

— Γιατί αὐτοὶ πὺ ἀνόησαν τὶς μετοχὲς πὺ πούλησα θὰ οθοῦν στὴ συνέλευσι καὶ θὰ τὶς καταθέσουν γιὰ νὰ ἀποκτήσουν τοὺς ἀνάλογους ψήφους τοὺς.

— Λοιπὸν;

— Στὶς μετοχὲς αὐτὲς θὰ προστεθοῦν καὶ οἱ πλαστὲς πὺ θάγω καταθέσει ἐγὼ. Ἔτσι τὸ σύνολο καὶ τῶν μὲν καὶ τῶν δέ, θὰ μὲ προδώσῃ. Γιατί δὲν εἶναι δυνατόν ἀφοῦ ἡ Ρουαγιαλ ἔχει ἐκδώσει ἑκατὸ χιλιάδες μετοχὲς, νὰ παρουσιάσῃ στὴ συνέλευσι... ἑκατὸν πενήντα!

Ἡ ὁμορφὴ χήρα συμφωνεῖ:

— Αὐτὸ νὰ μοῦ πῆς... Δί!

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Μπέρμαν

κηρ ἔχεις... Ἄλλὰ μπορεῖς νὰ κάνῃς κάτι ἄλλο.

— Νὰ ἀγοράσω πίσω τὶς μετοχὲς πὺ πούλησα;

— Κουνήσου ἀπὸ τὴ θέσι σου, τοῦ κάνει ἡ Τζέρμα. Τώρα πιά ἐσύ ἔχεις πάρει διαζῦγιο ἀπὸ τὴ Ρουαγιαλ. Εἶσαι μέτοχος τῆς Στάρ καὶ ἀφριανὸς πρόεδρος τῆς καὶ σύζυγός μου!

— Ποιὸ εἶναι λοιπὸν αὐτὸ τὸ «κάτι ἄλλο» πὺ μπορῶ νὰ κάνω; τὴν ξαναρωτᾷ ὁ Ζβάρσον.

— Νὰ στὶς κλέψουνε, Πῶλ! Νὰ μποῦνε νύχτα, σπάζοντας ἕνα παρόθυρο, σπῆτι σου, νὰ διαρροῆσουν τὸ ἄδειο χρηματοκιβώτιό σου καὶ νὰ... στὶς πάρουνε.

— Ποιές; Τὶς μετοχὲς πὺ ἔχω πουλήσει κρυφά;

— Φυσικά... Δεν έχω λιοιπόν θηλυκό μυαλό που γεννάει;

— Ο άσυνείδητος άνθρωπος που οι μέτοχοι της Ρούαγιαλ είχαν εμπιστευθή τη διαχείρησι των κεφαλαίων τους, συμφωνεί αυτή τη φορά:

— Ναί, αγαπητή μου! Μια σκηνοθεσία διαροήξεως στο μέγαρό μου θά ήταν ίσως ή λύσι του προβλήματος που με άπασχολεί. Όπως ξέρεις, τίς μετοχές μου τίς έχω πουλήσει σε τρία ήμιπιστα πρόσωπα, χωρίς να φωνώ καθόλου εγώ. Άρα, αυτούς που τίς αγόρασαν και θά τίς φέρουν στη γενική συνέλευσι, θά τους θεωρήσουν κλέφτες ή κλεπταποδόχους. Έτσι δημιουργώντας έπεισόδια, και καλώντας την άστυνομία να τους συλλάβη, θά διαλύσω όπωσδήποτε τη συνέλευσι και θά νλυτώσω από όλα τά κακά ένδεχόμενά της.

— Ο ένοχος
όμολογεί

— ΑΦΝΙΚΑ Ο ΖΒΑΡ-
— ΣΟΝ θυμάται το ού-
— ίσκυ του:

— Άργησε ό Μπίλλ, μουρμυρίζει. Τί στο διάβολο κάνει τόση ώρα; Λες να κάθεσαι να άδειάζη το μπουκάλι;

— Η ώραία χήρα χαμογελάει:

— Πιθανόν, Πώλ, για να μās άφήση περισσότερο μάναχους. Ο Μπίλλ είναι διακριτικός άνθρωπος.

— Ο Ζβάρσον σηκώνεται:

— Θα πεταχτώ να δώ, Τζέριμα. Έχει στεγνώσει το λαρύγγι μου...

Και προχωρεί κατά τη μισάνοιχτη πόρτα για να βγίη στο χάλ.

Δεν προφταίνει όμως. Το φύλλο της πόρτας, μόλις φτάνει κοντά του, άνοίγει άπτότομα, τον γτυπάει με δύνομι στο πρόσωπο και τον γκρεμίζει ανάσκελα. Ταυτόχρονα ό άγνωστος με τη μάσκα, που είχε δώσει τη δυνατή κλωτσιά στην πόρτα, παρουσιάζεται στο κατώφλι της προτεινοντας άπειλητικά μια λαίμαργη κάννη πιστολιού.

— Ο Μπίλλ βρίσκεται δε μμένος και φιακωμένος στο πρσ μπασγκάζ του σύτοκιμήτου σου, λέει στην Ζβάρσον που στο μεταξύ άνασηκάνεται με καταματωμένο το πρόσωπο.

Και συνεχίζει:

— Με τά κλειδιά του ένοισα την πόρτα και με το πιστόλι, του θά σε σκοτώσω ή: έην σηκώσης τά χέρια σου ψηλά.

Τρουκοκρατημένος ό πρόεδρος σηκώνει τά χέρια του και ψιθυρίζει:

— Ποιάς είσαι; Τί ζητάς έδω; Γνωστή μου φαίνεται ή φωνή σου...

— Και γώ θά σου φωνώ γνωστός άμέσως του άποκρίνεται ό νέος άντρος και τραβίει από το πρόσωπό του τη μεγάλη μάσκα μάσκα.

— Ο Ζβάρσον γουρλώνει τά

μάτια του στο μισοσκόταδο και μένει ακίνητος σὰ νὰ τὸν ἔχουν σκαλισει σὲ μάρμαρο:

— Ἐσύ;! Ἐσύ Κρόν Φάρνερ;!

Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούγεται γδοῦπος ἀνθρώπινου κορμιοῦ πού σωριάζεται κάτω. Ἡ Τζέρμα Γκούρ ἔχει πέσει λιπόθυμη.

Ὁ νέος μὲ τὸ πιστόλι πλησιάζει τὸν πρόεδρο, τὸν ψάχνει καὶ τραβάει ἕνα περίστροφο ἀπὸ τὴν πίσω τσέπη τοῦ παντελονιοῦ του. Τὸ βάζει στὴ δική του τσέπη καὶ δείχνοντας μὲ τὴν κάννη του τὴ λιπόθυμη γυναῖκα:

— Ξάπλωσέ τη στὸν καναπέ καὶ ἐτοιμάσου νὰ πεθάνης. Θὰ σε περιμένω ὡσπου νὰ ἐξομολογήσης στὸ Θεο τὶς ἁμαρτίες τῆς ὁρμηρῆς ψυχῆς πού θὰ παραδώσης! Ἀρχισε λοιπὸν! Καὶ λίγο δυνατά, γιὰ νὰ ἀκούσω μὴ ξεχάσης καμμιὰ!

Ὁ Ζόάρσον, παρ' ὅλο πού δρίσκεται στὸ μισοσκόταδο, διακρίνει καθάρᾳ τὴν αποφασιστικὴ καὶ τρομερὴ ἔκφρασι πούχει τὸ πρόσωπο τοῦ ἄλλοτε ταμῖα του. Καταλαβαίνει πὼς ἔχουν φτάσει οἱ τελευταῖες του στιγμές. Γονατίζει λοιπὸν τρέμοντας καὶ τὸν ἐκλιπαρεῖ:

— Μὴ Κρόν, παιδί μου! Μὴ μὲ σκοτώσης καὶ ὅτι θέλεις ἀπὸ μένα θὰ τόχης. Θέλεις λεφτά; Θέλεις νὰ ξαναπάρης τὴ θέσι σου στὴ Ρούαγιαλ; Θέλεις νὰ παντρευτῆς τὴν κόρη μου; Μὴ μὲ σκο-

τώσης, μονάχα! Ἐλεος, καλέ μου Φάρνερ!

Ὁ νέος ἀνδρας καγχάζει: — Ἐλεος ζητᾶς ἐσύ πού σκηνοθέτησες ἀνύπαρκτες κατὰχρήσεις καὶ πλαστογραφίες γιὰ νὰ μὲ πετάξης ντροπιασμένο στοὺς δρόμους;

— Ἐσφαλλα, Κρόν, συχώρεσέ με! τὸν ἱκετεύει ὁ Ζόάρσον. Ἀγαπῶ πολὺ τὴν κόρη μου! Δὲν ἤθελε νὰ παντρευτῆ καὶ νὰ τὴ στερηθῶ! Θὰ σὲ ἀποζημιώσω γιὰ τὸ κακὸ πού σοῦκανα! Θὰ κάνω ὅτι μου ζητήσης! Συχώρεσέ με, καλέ μου Φάρνερ.

Ὁ ἀνθρωπος μὲ τὸ πιστόλι τὸν ρωτᾷ:

— Γιατί θέλησες νὰ χωρίσης τὴ Μάρθα τὴ δευτέρη γυναῖκα σου;

— Εἶχε πάθει εὐλογία! Εἶχε γίνῃ ἀσχημὴ κι' ἀποκρουστικὴ. Δὲν μπορούσα νὰ τὴ βλέπω...

— Καὶ σκηνοθέτησες μιὰ ἀνύπαρκτη ἀπιστία τῆς μὲ πληρωμένους ψευδομάρτυρες;

— Τί νὰ κάνω; Δὲν ἔφευγε μὲ κανένα τρόπο! Σκληρὴ καὶ ἐκδικητικὴ γυναῖκα! Καλὰ πού πέθανε...

Ὁ νέος ἀνδρας ἀκουμπᾷ τὴν κάννη τοῦ πιστολιοῦ στὸ δεξιὸ κρόταφο τοῦ Ζόάρσον γυρίζοντας τὴ ράχη του πρὸς τὸν καναπέ πού δρίσκεται λιπόθυμη ἡ θαθύπλουτη χήρα:

— Πέσμου τὴν ἀλήθεια, μουγγρίζει ἄγρια. Ἐσύ κάνεις τοὺς ἐμπρησμούς;

— Ὅχι ἐγώ... ὄχι, ὄχι.
— Γιατί τότε πούλησες τὶς μετοχές σου;

— Τις πούλησα πριν άρ-
χίσουν οι έμπρησμοί. Άγό-
ρασα μετοχές τής Στάρ...
Θά παντρευτώ τή Τζέρμα
Γκούρ. Θά γίνω πρόεδρος
τής άλλης εταιρίας...

— Καί φυσικά ένδιαφέρε-
σαι νά καταστραφή και νά
φτωχέψη ή Ρούαγιαλ έτσι δέν
είναι;

— Ναί... Θέλω νά κοτα-
στραφή και νά κλείση. Έχω
πούλησει τις μετοχές μου και
δέν πρόκειται νά ζημιωθώ...
Μά δέν κάνω έγώ τους έμ-
πρησμούς! Σου όρκίζομαι...
Έπρεπε νά τους κάνω έγώ,
νά δέν τους κάνω. Έγώ πλη-
ρώνω μέ χαρά τις άποζημιώ-
σεις και παθαίνω... ψευτικές
καρδιακές κρίσεις.

— Τότε ποιός βάζει τις
φωτιές; Ποιός άλλος θέλει
νά καταστρέψη τή Ρούα-
γιαλ;

— Δέν ξέρω, Φάρνερ... Δέν
μπορώ νά πώ. Νομίζω όμως.

— Τί;

Ο νέος άνδρας από τή θέ-
σι πού βρίσκεται βλέπει
στον άντικρυνό καθρέφτη τόν
Ζβάρσον νά ρίχνη μία ματιά
λαγή και φοβισμένη προς τόν
καναπέ πού βρίσκεται ανάι-
σθητη ή πρόεδρος τής Στάρ.
Ύστερα τόν άκούει νά του
ψιθυρίζει:

— Νομίζω αυτή... Αυτή
κάνει τους έμπρησμούς για
νά κλείση τή Ρούαγιαλ και
νά γίνω δικός της. Μά αγα-
πάει πολύ ή Τζέρμα... Ο
σκοπός αγιάζει τά μέσα.

— Στο είπε ή ίδια πώς
κόνει τους έμπρησμούς;

— Όχι. Έγώ τó φαντάζο-
μαι. Από λεπτότητα όμως
δέν τή ρώτησα ποτέ...

— Τί λόγους έχεις νά τó
φαντάζεσαι;

— Η φωνή της! Ποίν από
κάθε έμπρησμό μέ παίρνει
στο τηλέφωνο μία ψευτοαν-
δρική φωνή πού λέει πώς εί-
ναι ó «Δαίμονας τής Φωτιάς».
Έ, λοιπόν ή φωνή αυτή σαν
γνώριμη μου φαίνεται. Σά
νά τήν έχω ξανακούσει... Σί
γουρα τής Τζέρμα θά είναι
και προσπαθεί νά τή χοντρώ-
νη σαν άνδρική... Τί νά τής
πώ όμως; Άφού δέν μιλάει
έκείνη, έμένα δέν μου πέφτει
λόγος... Άλλωστε αυτό πού
γίνεται μέ συμφέρι.

Στου χάρου
τά δόντια

ΤΗΝ ίδια στιγμή ó νέος
άντρας βλέπει στον άντι-
κρυνό καθρέφτη τή χή-
ρα, πού νόμιζε άκόμα λιπό-
θυμη, νά τραβά ή ξαφνικά έ-
να πιστόλι κάτω από κάποιο
μαξηλαράκι του καναπέ και
νά γυρίζει τήν κάννη προς τó
μέρος του.

Ο νέος κάνει ένα άπότο-
μο πήδημα προς τή άριστε-
ρά, ένώ σχεδόν ταυτόχρονα
άντηχεί ó πυροβολισμός πού
ή σφαίρα του άστοχεί. Όμως
μέ τήν άπότομη αυτή κίνηση
πού έκανε για νά σωθή,
σκυτάφτει σ' ένα χαμηλό
ταπεζάκι, χάνει τήν ίσορρο-
πία του και σωριάζεται,
φραδύς—πλατύς, κάτω.

Ο γονατισμένος Ζβάρσον
πετιέται άμέσως όρθός, έμ-

Κι' ο διαβολεμένος Γιούπυ ξαναμουρμουρίζει: — «Βρέ πού πάς ευπόλυτος στ' ἀγκάβια;»

ποδίζει τή χήρα νά ρίξει δεύτερο πυροβολισμό και άρπάζοντας ένα πορσελάνειο βάζο, τὸ χτυπάει με λύσσα στὸ κεφάλι τοῦ άνδρα πὸ κάνει νά ἀνασθηθῆ. Καὶ ξαναπέφτει, ἀναίσθητος αὐτὴ τὴ φορὰ κάτω...

Ὁ ποέδρος τῆς Ρούαγιαλ, πὸ μέχοι πρὶν λίγες στιγμὲς ἔμοιαζε σάν σκουλήκι πὸ παρσακαλοῦσε νά μὴ τὸ ποδοπατήσουν, ἔχει γίνεϊ τώρα ἀγριεμένο λιοντάρι! Παίρνει ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ ἀναίσθητου άντρα τὸ πιστόλι και τὸ βάζει στὴν τσέπη του. Ἀμέσως ἀρτάζει και τὸ ἄλλο ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Τζέρμα

και τὴ μαλλώνει:

— Ἐκανες ἄσχημα νά πυροβολήσης... Ἄν ἔτυχε νά ἀκούση κανένας ἀστυφύλακας και ἔρθει ἔξω, πο'ά εἶναι ἡ θέσι μου. Λύριο θά βουίξουν οἱ ἔφημερ'δες πὸς ὁ πρόεδρος τῆς Ρούαγιαλ και ἡ προεδρίνα τῆς Στάρ... Τρομερὸ σκάνδαλο!...

Ἦστερα ρίχνει μιὰ ματιὰ στὸν ἀναίσθητο άνδρα και μουρμουρίζει:

— Ὅσο γι' αὐτόν, ὁ θάνατος πὸ τοῦ ἀξίζει, δὲν εἶναι μιὰ σφίρα. Θά τὸν γδάρω ζωντανό!

Και προσθέτει σὲ διατακτικὸ τόνο:

— Άντε τώρα! Βοήθαυε νά τόν ρίξω στό μπουντρούμι!

Σέ λίγες στιγμές ὁ ἀναίσθητος νέος ἄνδρας μέ τὸ ματωμένο τρούμα στό κεφάλι, σέρονεται στήν κουζίνα τῆς βίλλας. Ἐκεῖ ὁ Ζβάρσον ἀνοίγει τὸ σιδερένιο καπάκι μιᾶς καταπακτῆς. Καί τραβώντας μαζί μέ τὴ ραθύπλου τῆ χήρα τὸν γκρεμίζουν στό σκοτεινὸ βάθος τῆς. Βαρὺς γδούπος ἀκούγεται καθὼς τὸ ἀνθρώπινο κορμὶ φθάνει κάτω.

Ὁ πρόεδρος καγχάζει μέ σαδισμό:

— Ἄντιο, Κορν Φάρνερ! Χά χά χά!... Κι' ἄμα βγῆς ἀπὸ κεῖ μέσα ζωντανός, νά μοῦ τηλεγραφῆς!

Ξουσκλίνει τὸ ἀνοιγμα μέ τὸ βαρὺ μοντεμένιο καπάκι καὶ παρατώντας τὴ Τζέουσα, τρέχει ἔξω νά ἐλευθερώτῃ ἀπὸ τὸ σύτοκιντο τὸ Μπίλλ.

Γρήγορα ὁμως ξαναγουρίζει ἀνήσυχος:

— Τί τρέχει Πῶλ; τὸν ρωτάει ἡ χήρα.

— Τὸ πῶστ μπαγνάλι εἶναι κλειδωμένο! ψιθυρίζει χαμένος ὁ Ζβάρσον. Ὁ Μπίλλ εἶναι μέσα καὶ τὸν ἀκούω νά βεγγάη...

— Γιὰτί δὲν ξεκλειδώνεις νά τὸν βγάλῃς;

— Πῶς; Τὰ κλειδιὰ του τὰ εἶνε πάρε; ὁ Φάρνερ. Τὸν πέταξα μαζί μ' αὐτὸ στὴν καταπακτῆ... Τώρα πῶς τὰ βγάλουμε ἀπὸ κεῖ κάτω;

Ἡ Τζέουσα Γκούρ τὸν κυττάζει μέ ἀπορία:

— Γιατί δὲν κατεβαίνεις;

Αὐτὸς εἶναι ἄοπλος καὶ ἀναίσθητος καὶ σὺ γερός καὶ μέ δυὸ πιστόλια!

— Καὶ ἂν στὸ μεταξύ ἔχει συνέλθει; μουμουρίζει φοβισμένος ὁ Ζβάρσον.

Ἡ δυσοφὴ χήρα χαμογελάει μέ περιφρόνησι:

— Δεν πειράζει Πῶλ... Θὰ κατέβω ἐγώ!

Ὁ δειλὸς πρόεδρος προσβάλλεται:

— Θὰ κατέβω, τῆς λέει. Καὶ κάνει νά προχωρήσῃ γιὰ τὴν κουζίνα.

Ξαφνικὰ ὁμως ἀκούγεται τὸ κουδούνι τῆς πόρτας. Ὁ Ζβάρσον κοντοστέκεται καὶ κυττάζει τὸ ρολοὶ τοῦ χεριοῦ του.

— Δώδεκα παρὰ πέντε, ψιθυρίζει μέ δέος. Ποιὸς νά ναι τέτοια ὥρα; Σίγουρα κα νένας ἀτυνομικός; πού θὰ ἄκουσε τὸν πυροβολισμό... Πρόσεξε: Λέξι δὲν θὰ πούμε γιὰ τὸν Φάρνερ. Ἔτσι;

Καὶ προχωρεῖ πρὸς τὴν κεντρικὴ εἴσοδο τῆς βίλλας. Μὰ μόλις ἀνοίγει τὸ παραθυράκι τῆς πόρτας, τὰ μῦτια του κάνουν νά πεταχτοῦν ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες τους καὶ τὸ πρόσωτό του γίνεται κίτρινο σὰν τοῦ νεροῦ.

Μπροστά του ἀντικρύζει τὸν Κορν Φάρνερ, τὸν ἄλλοτε ταμία του πού πρὶν λίγο εἶχε ὁ ἴδιος μέ τὰ χέρια του πετάξει στὴ βαθειὰ καταπακτῆ τῆς κουζίνας.

— Ἐσύ! κάνει βραχνὰ μέ ξεραμένο ἀπὸ τὸν τρόμο λαρύγγι.

— Κύριε Ζβάρσον, τοῦ

λέει ταραγμένος ο Φάρνερ. Συμβαίνει κάτι τρομερό! Σ'άς ζήτησα παντού και ήρθα και δω στή βίλλα σας... 'Η ΖΥΛ, απόψε στίς δέκα και μισή...

'Ο πρόεδρος πού στο μεταξύ έχει συνέλθει, φαίνεται πώς βρiscos τήν εξήγησι του μυστηρίου. Γιατί ενώ με τὸ ἀριστερὸ χέρι του κλείνει στὰ μούτρα τὸ παραθυράκι τῆς εἰσόδου, με τὸ δεξι σταυροκοπιέται ψιθυρίζοντας:

—Ξορκισμένος νάσαι!

Μονάχος
μ' ἓνα νεκρὸ

Ο ΤΑΝ, σὲ λίγες στιγμές ὁ Ζβάρσον ξαναγουρίζει κοντὰ στή Τζερμα, ἔχει πολὺ ξεθαρρέψει:

— Τώρα θὰ κατέβω ἡσυχος στὸ μπουντρούμι, τῆς λέει. Φαίνεται πὼς ὁ Φάρνερ πέφτοντας κάτω, χτυπησε δυνατὰ καὶ σκοτώθηκε!

— Πὼς τὸ ξέρεις; ρωτᾶει ἀνῆσυχη ἔκεινη.

— Εἶδα τὸ φάντασμα του... Πού εἶναι ἡ ἀνεμόσκαλα νὰ τὴ βάλω νὰ κατέβω... 'Ένας νεκρὸς δὲν μπορεί νὰ μοῦ κἀνὴ πιά κακό...

Σὲ λίγο ἔχει φέρει στὴν κουζίνα τὴν ἀνεμόσκαλα καὶ ἀνοίγοντας τὸ καπάκι τῆς καταπακτῆς, φωνάζει:

— Φάρνερ. 'Ε, Φάρνερ!

Καμμιά ὄμως ἀπόκρισι δὲν παίρνει. Ξαναφωνάζει καὶ ἡ ἴδια σιωπὴ τοῦ ἀποκρίνεται. Τέλος κατεβάζει τὴ σκάλα

'Η δημοσιογράφος Τζιν 'Αστορ καὶ ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει κι' αὐτὸς.

'Η χήρα ἀκούει μιὰ παράξενη ἀναταραχὴ νὰ γίνεται στὸ βάθος τοῦ σκοτεινοῦ μπουντρουμιοῦ. Σ'ὰ νὰ παλεύουν καὶ νὰ χτυπιῶνται δύο ἄνθρωποι.

— Πῶλ... Συμβαίνει τίποτα; ρωτᾶει ἀπὸ πάνω.

Σὲ λίγες στιγμές ὁ θόρυβος σταματᾶει καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Ζβάρσον τῆς ἀποκρίνεται:

— Τώρα ὄχι πιά, Τζέρμα! 'Ο καταραμένος αὐτὸς ζοῦσε ὅταν κατέβηκα. Τὸν ἔποτέλειωσα ὄμως με μερικὴ κλωτσιὰς στὸ κεφάλι.

Καὶ πετώντας τῆς ἐπάνω ἓνα κλειδί προσθέτει:

— Νά: Πάρε τὸ κλειδί τοῦ πόρτ μπαγκάλ καὶ πήγαινε νὰ

ἐλευθερώσης τὸν Μπίλλ. Πέστον νὰ ἔλθῃ ἀμέσως νὰ με βοηθήσῃ νὰ βγαλοῦμε τὸ πτώμα. Ὑστερα θὰ τὸ πετάξουμε μὲ τὸ αὐτοκίνητο σὲ καμμιά χαράδρα... Ξέρεις πού ἀφήνω τὸ ἀμάξι, ἔ;

— Ναί, τοῦ ἀποκρίνεται ἡ βαθύπλουτη χήρα καὶ παίρνοντας τὸ κλειδί βγαίνει ἀγία τὴ σκοτεινὴ πάροδο πού βρίσκεται τὸ αὐτοκίνητο.

.....

Ὅταν σὲ πέντε λεπτὰ ξαναγυρίζει, σκύβει πάνω ἀπὸ τὴν καταπακτὴ νευριασμένη.

— Γιατί δὲν προσέχεις, καημένε Πῶλ; Λάθος ἔκανες. Τὸ κλειδί αὐτὸ δὲν ταιριάζει στὴν κλειδαριὰ τοῦ πύρτ μπαγκάζ... Πέταξέ μου τὰ ὅλα, νὰ βρῶ ἐγὼ ποῖο κάνει...

Καμμιά ὁμως ἀπόκρισι δὲν παίρνει.

— Πῶλ! Ξαναφωνάζει. Γιατί δὲν ἀπαντᾷς; Ἐπαθες τίποτα;

Καὶ πάλι βαθεῖα ἡσυχία ἐπικρατεῖ στὸ σκοτεινὸ βάθος τοῦ μπουντρομιοῦ.

Ἄνησυχῃ ἡ Γζέρμα παίρνει ἓνα ἠλεκτρικὸ φαναράκι πού βρίσκεται πάντα στὸ γραφεῖο τοῦ Ζθάρσον, τὸ ἀνάβει καὶ κατεβαίνει ἀπὸ τὴν ἀνεμόσκαλα. Φθάνοντας ὁμως κάτω μένει ἀναυδῆ: Ἡ καταπακτὴ εἶναι ἄδεια καὶ ἔρημῃ. Κανένας δὲν βρίσκεται μέσα ἐκεῖ. Οὔτε ζωντανός, οὔτε πεθαμένος!

Τὴν ἴδια στιγμή— ἔξω ἀπὸ τὴ βίλλα— ἓνας νέος ἄνδρας, σηκώνοντας στὴ μασχά-

λη τοῦ κάποιον ἄλλον μεσόκοπο, ἀναίσθητο καὶ φιμωμένο, φτάνει στὸ αὐτοκίνητο πού βρίσκεται παρκαρισμένο στὴ σκοτεινὴ πάροδο...

Βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ μεσόκοπου τὰ κλειδιά καὶ ἀνοίγοντας τὴν πίσω πόρτα τὸν ξαπλώνει στὸ μεγάλο κάθισμα. Ἀμέσως, ἀνοίγει μὲ τὰ ἴδια κλειδιά τὴν μπροστινὴ πόρτα, κάθεται στὴ θέσι τοῦ ὁδηγοῦ καὶ ξεκινάει.

Σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας τὸ πολυτελὲς αὐτοκίνητο φρενᾶρει ἔξω ἀπὸ τὸ διαμέρισμα πού μένει ὁ Μπέρμαν. Ὁ νέος ἄνδρας ἀνεβαίνει καὶ τὸν ξυπνάει μὲ παρατεταμένα κτυπήματα τοῦ κουδουνιοῦ.

Ὅταν, ἔξω φρενῶν ὁ ἐπιθεωρητὴς ἀνοίγει τὴν πόρτα, θυμῶναι ἀκόμα περισσότερο:

— Μπα; Τοῦ λόγου σου εἶσαι Φάρνερ; Τί ζητᾷς ἐδῶ; Μήπως ἤρθες νὰ με μαλλώσης πού συνέλαβα τὴ Ζύλ, τὴν ἀρραβωνιαστικιά σου;

— Σὰς ἔφερα καὶ τὸν πατέρα της, τοῦ ἀποκρίνεται ἔκείνος, Μαζὶ μὲ τὸν Μπίλλ, τὸ σώματοφύλακά του. Τοὺς ἔχω κάτω στὸ αὐτοκίνητο...

Ὁ Μπέρμαν ἀγριεύει:

— Λαμπρά! Καὶ τί εἶσ' ἐσύ; Ἀστυνομικός, γιὰ νὰ συλλαμβάνης ἐν ὀνόματι τοῦ Νόμου;

— Φυσικά. Εἶμαι ντέτεκτιβ! Τοῦ ἀποκρίνεται ὁ «Φάρνερ». Καὶ τραβῶντας τὴν περρούκα καὶ τὴν πλαστικὴ μάσκα πούχει στὸ πρόσωπο, ἀλλάζει μορφή καὶ φωνή:

— Καημένε, Κούκ, τοῦ

κάνει: γελώντας καλόκαρδα. Τόσο εύκολα γελιέσαι και σύ;

— Ο επιθεωρητής μένει άναυδος:

— Έσύ, Μάξι! Τὰ συγχαρητήριά μου! Είσαι καταπληκτικός στις μεταμφιέσεις σου! Άν ήσουν ήθοποιός, θά είχες συνταράξει τὰ πλήθη!

— Ο Μάξ Μπώρ τού λέει:— Όσο μπορεί πιό σύντομα—όσα συνέδησαν και αποτελειώνει:

— Τò τραύμα τού κεφαλιού μου από τò βάζο ήταν έλαφρό. Και με τò πέσιμο στην καταπακτή, τò μόνο που έπαθα, ήταν νά... συνέλθω.

— Όταν ο Ζβάρσον έβαλε τήν ανεμόσκαλα για νά κατέβη με νόμιζε νεκρό. Τόν υποδέχτηκα όμως με μερικές «ναρκωτικές» γροθιές μου κι έπεσε σέ βαθύ λήθαργο. Ύστερα απομιμήθηκα τή φωνή του και πετώντας έπίτηδες ένα άλλο κλειδί, είπα στη χήρα νά πάη νά άνοιξη τò πορτ μπαγκάζ και νά έλευθερώση τò Μπίλλ.

— Στο διάστημα όμως αυτό έγώ, ανέβασα τόν άναισθητο Ζβάρσον από τήν ανεμόσκαλα, τόν πήρα στή μασχάλη, βγήκα από τή βίλλα και κρύφτηκα, μαζί μ' αυτόν στήν πρώτη σκοτεινή γωνιά... Όταν είδα τή Τζέρμα νά γυρίζει άπρακτη και νά ξαναπαίνη στή βίλλα, βγήκα από τήν κρυψώνα μου και έφτασα στο αυτοκίνητο...

Τέλος προσθέτει:

— Δέν πίστεψα, βέβαια αυτά που μου είπε ο Ζβάρσον για τή Τζέρμα Γκούρ. Μά έχω τήν πεποίθησι πως ή γυναίκα αυτή είναι όπωσδήποτε άνακατεμένη στήν υπόθεση των έμπρησμών. Για με άμέσως νά αφήσουμε στο κρατητήριο τόν Ζβάρσον και τόν άλλον. Ύστερα...

— Ο Μπέρμαν τόν διακόπτει:

— Τή νύχτα, στις δέκα και μισή, συνέλαβα και γώ προληπτικά τή Ζύλ... Έν όνόματι τού Νόμου, βέβαια...

— Καλά έκανες τόν αντίδιακόπτει ο ντέτεκτιβ και συ νεχίζεις:

— Ύστερα θά πάμε γραμμή στο τηλεφωνικό κέντρο. Πρέπει νά άρχίσουμε, τò γρηγορότερο, νά παρακολουθούμε τὰ τηλεφωνάματα τής Τζέρμας Γκούρ.

Ο «Δαίμονας που είναι «Βρυκόλακας»

ΜΙΑ μεγάλη ήμέρα και μιá νύχτα παρακολουθεί άγρυπνος ο Μάξ Μπώρ—έγκαταστημένος στο κέντρο— τὰ τηλεφωνήματα τής βαθίπλουτης χήρας Τζέρμας Γκούρ.

Και νά: Ξαφνικά άκούει τή γνωστή παράξενη βραχνή φωνή τού «Δαίμονα τής Φωτιάς» νά ζητάη στο τηλεφώνω τήν πρόεδρο τής εταιρίας Στάρ. Και παρακολουθεί μιá άποκαλυπτική συνδιάλεξι:

— Έσείς, κυρία Γκούρ;

— Ναι, άγαπητέ μου. Κα

τάλαβα ποιός είσαι. Λέγε...

— Πήρα τὰ χρήματα από τὸ μέρος ποὺ εἰχαμε συνεννοήσει νὰ τα κρύψετε καὶ οἱ εὐχαριστῶ. Ἀποφεύγετε τὰ μεσάνυχτα θὰ πάρη φωτιά το μέγαρο Τσάρπιν, στὸ 283 τῆς Ἑλμαν στρήτ...

— "Ὁχι, ὄχι!... Νὰ μὴ γίνῃ αὐτός ὁ ἔμπρησμός! Νὰ μὴ γίνῃ...

— Γιατί; Τὸ κτίριο ποὺ διάλεξα εἶναι ἀσφαλισμένο στὴ Ρούαγιαλ...

— Δὲν πρέπει, σοὺ λέω! Ἔχουν χαθῆ τὰ ἴχνη τοῦ Ζβαρσον. Φαίνεται πὼς τὸν ἀπήγαγε κάποιος Φάρνερ, ἄλλοτε ταμίας του. Δὲν ξέρω τί ἔχει συμβῆ... Καλύτερα νὰ ἀναβάλλῃς...

— Ἀδύνατον, κυρία Γκούρ. Ἔχω τοποθετήσει ἤδη τὴν ἔμπρηστικὴ συσκευή στὸ ὑπόγειο δωμάτιο τοῦ σωφῆρ.

— Νὰ μὴς καὶ νὰ τὴν πάρῃς ἀπὸ κεῖ.

— Οὔτε αὐτὸ γίνεται... Μόνο τὰ μεσάνυχτα μπορῶ νὰ μπῶ ποὺ πηγαίνει νὰ κοιμηθῆ ὁ θυρωρός. Ἔχω ἀντικλείδια, μὰ γιὰ νὰ μπῶ στὸ δωμάτιο τοῦ σωφῆρ εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ περάσω μπροστὰ ἀπὸ τὸ θυωρεῖο...

— Δὲν ξέρω τί θὰ κάνῃς! Γιάντως ὁ ἔμπρησμός αὐτός δὲν θὰ γίνῃ.

Ἡ προσποιητὴ φωνὴ τοῦ «Δαίμονα τῆς Φωτιάς» ἀκούγεται θυμωμένη:

— Θὰ γίνῃ καὶ θὰ παραγίνῃ! Καὶ ἀκουσε νὰ σοὺ πῶ κυρά μου: Μήπως φαντάστηκες πὼς ὅτι κάνω τὸ

κάνω γιὰ τὰ συμφέροντά σου; "Ὁχι! Γιὰ τὴν ἐκδικησί μου γίνονται ὄλα!

... ..
Καὶ τώρα ὡς ξαναγυρίσου με στὴν ἀρχὴ τῆς ἱστορίας μας:

Ἦν ἴδια νύχτα καὶ πολὺ πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, ὁ Μὰξ Μπῶρ, ἀφοῦ ἐξήγησε στὴ Τζίν Ἀστορ τὸ «σχέδιο δράσεως» ποὺ ἔχει καταστρώσει, ξεκινάει μαζί της γιὰ τὸ μέγαρο Τσάρπιν, στὸ 283 τῆς Ἑλμαν στρήτ.

Στὸν ἐπιθεωρητὴ Μπέριμαν δὲν ἔχει πῆ τίποτα ἀκόμη γιὰ ὄλα αὐτά. Φοβάται πὼς μὲ τὴ στενοκέφαλὴ ἀνάμιξι του, θὰ προλάβῃ μὲν τὸν ἔμπρησμό ἀλλὰ θὰ διαφύγῃ ὁ ἔμπρηστικὸς.

Ὁ Γιούπυ, ὁ μικρὸς προστατευόμενος τοῦ ντέτεκτιβ μὲ τὴν καταπληκτικὴ ἀστυνομικὴ ἰδιοφυΐα, ἐνῶ ἔκανε πὼς μελετοῦσε τὰ μαθήματά του στὸ πλαιῖο γραφεῖο, εἶχε δάλει αὐτὴ καὶ παρακολούθησε ὄλα ὅσα ἔλεγε ὁ Μὰξ Μπῶρ.

Ἔτσι, δταν τὸν βλέπει νὰ φεύγῃ μὲ τὴ δημοσιογράφου, μурμουρίζει κουνώντας μὲ οἶκτο τὸ κεφάλι του:

— Βρὲ ποὺ πᾶς ζυπόλητος στ' ἀγκάθια!

... ..
Εἶχαμε παρακολουθήσει λοιπὸν στὴν ἀρχὴ τῆς ἱστορίας μας τὸν ντέτεκτιβ νὰ σπάῃ μὲ τρεῖς κλωτσιές τὸ παράθυρο τοῦ ὑπόγειου δωματίου τοῦ σωφῆρ, νὰ πηδᾷ μέσα στὶς φλόγες καὶ νὰ τὸν

ἀκολουθή και ἡ Τζίν.

Ὁ τερατόμορφος «Δαίμονας τῆς Φωτιάς» παρουσιάζεται. Ἡ πρώτη γροθιά του ντέτεκτιβ ἀστοχεῖ και βρίσκει στο πρόσωπο τῆ δημοσιογράφου πού σωράζεται ἀναίσθητη πάνω στις φλόγες. Μὲ τῆ δεύτερη γροθιά του ὁ Μάξ γκρεμοτσακίζει κάτω τὸ τέρας και γυρίζει νὰ σώσει τῆ Τζίν. Ὁ «Δαίμονας» ὀμως ξαναπετιέται ὀρθός, τραβάει ἕνα στυλέττο και γύνεται πίσω ἀπὸ τὸ ντέτεκτιβ. Τὸ σηκώνει μὲ λύσσα και κάνει νὰ τὸ καρφώσει στὴ ράχη του...

Τὴν ἴδια στιγμή πνιγμένος βήχας ἀκούγεται πίσω ἀπὸ τὸ «Δαίμονα» μέσα στους καπνούς. Μία κἀνη πιστολιού παρουσιάζεται. Ἐνας πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ και ἡ σφαιρία χτυπώντας στὴν πλάμη του τερατόμορφου ἐμπορηστή, κάνει νὰ τοῦ ξεφύγῃ τὸ φονικὸ στυλέττο.

Ὁ Μάξ Μπῶρ στο μετὰξὺ ἐνεῖ πετᾶει ἔξω ἀπὸ τὸ παρθένο τὴν ἀναίσθητη και τσουροσφιγμένη Τζίν. Ἀέσως ἀρπάζει τὸ «Δαίμονα» του περνᾶει ἀστοχεύοντας τις χειροπέδες και τὸν πετᾶει κ' ἄλλαν ἔξω ἀπὸ τις φλόγες. Τέλος, πηδάει και ὁ ἴδιος στὸ πεζοδρόμιο. Ὁ σκῆτῆρας πού μὲ τὸν πυροβολισμὸ τῶν εἶγε σώσει τῆ ζωὴ δὲν βρίσκεται πουθενά.

Οἱ σειρήνες τῶν αὐτοκινήτων τῆς Πυροσβεστικῆς ὕπηρεσίας τῆς Νέας Ὑόρκης ἀκούγονται νὰ πλησιάζουν...

Ὁ Μάξ Μπῶρ ἀφαιρεῖ τώρα τὴν τερατόμορφη μάσκα πού καλύπτει τὸ πρόσωπο και τὸ κεφάλι του «Δαίμονα τῆς Φωτιάς».

Ὁ ντέτεκτιβ και ἡ δημοσιογράφου, πού στο μετὰξὺ εἶχε συνέλθει, ἀντικρύζουν κάτω ἀπὸ τὴ μάσκα ἕνα γυναικεῖο πρόσωπο:

— Ποιά εἶσαι ἐσύ; ρωτᾶει ὁ νέος.

— Μάθαι μὲ λένε, του ἀποκοίνεται ἐκείνη. Εἶσαι ἡ ἐξέτερη γυναῖκα του Πῶλ Ζβάρσον! Δὲν εἶχα νοήσει στὴ Γερμανία, οὔτε εἶχα πεθάνει, ἐκεῖ... Ζοῦσα ἐδῶ κρυμμένη δυὸ ὀλόκληρα χρόνια, προοιμύοντας τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν ἐκδικηθῶ!

Ὁ Μάξ και ἡ Τζίν τώρα προσένοιν πῶς τὸ πρόσωπο της εἶναι κοτάστινο ἀπὸ κοκίμες παλῆδες εὐλονίας.

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ διαβουλευμένος Γιούμπου εὐνοοῖζει λαγονιασμένους στὸ δισυμφισατ τοῦ Μάξ Μπῶρ και ξαναβάλλει στὴν ἀτλοθήκη του ἕνα μενάλο πιστόλι, υουσοῖου σίζοντας πάλι, σὰ νὰ μιλήσῃ στο ντέτεκτιβ:

— Βεὲ πὸν πᾶς εὐπύλητος στὰ ἀγκάθια; Ὁ κίλλος εἶγε στυλέττο ἐπὶ πῆγες μ' ἔδεια τὰ χέρια;!

Τ Ε Λ Ο Σ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Ἀποκλειστικότης: Γεν. Ἐκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

Δ Ε Κ Α 13 Τ Ρ Ι Α

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22—'Αριθ. 6—Τιμή δραχμαί 2

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Στ. 'Αντισθευράς, Φιλήρου 41. Οικονομικός Δ/ντής: Γάβρ. Γεωργιάδης, Σφινγγός 38. Προϊστάμενος τυπογρ.: Α. Χατζηθασαλίου, Τσιταούλου 19 Ν. Σμύρνη.
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήναι.

ΤΟ ΕΞΠΡΕΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ένα καταπληκτικό αστυνομικό μυστήριο που θα συναρπάσει όλους όσους διαβάσουν το τεύχος αρ. 7 του θρυλικού πιά «ΔΕΚΑΤΡΙΑ» που θα κυκλοφορήσει:

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Είναι μια αστυνομική υπόθεση γεμάτη πλοκή, δράση, αγωνία και ενδιαφέρον.

ΜΟΝΟΝ ΟΣΟΙ ΔΙΑΒΑΖΟΥΝ

και άλλα αστυνομικά τεύχη που κυκλοφορούν, μπορούν να εκτιμήσουν την αξία του

«ΔΕΚΑΤΡΙΑ»

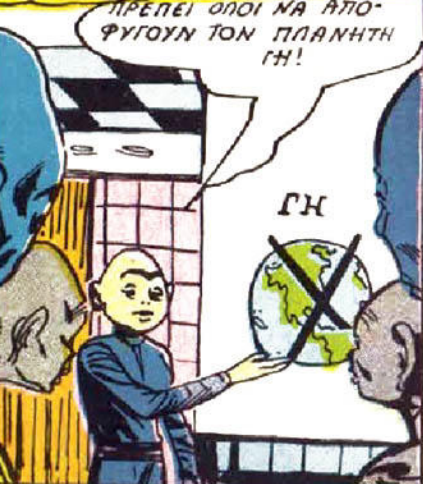
Κανένας δέν πρέπει να μείνη χωρίς να διαβάση:

ΤΟ ΕΞΠΡΕΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΜΕΤΑΠΛΙΝΑ ΒΛΗΜΑΤΑ ΠΕΡΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ ΓΥΡΩ ΜΟΥ... ΑΪΟΧΙ! ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΦΥΓΩ ΑΠ' ΑΥΤΟ ΤΟΝ ΑΡΡΙΠΟΞΕΝΟ ΚΟΣΜΟ...

ΚΙ' ΕΤΣΙ ΠΙΣΩ ΣΤΟΝ ΑΡΗ ΟΙ ΠΡΟΓΟΝΟΙ ΜΟΥ ΕΚΠΕΙΞΑΝ ΑΠ' ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΚΟ ΠΕΔΙΟ ΤΩΝ ΣΥΝΑΠΛΑΤΩΝ ΤΟΥΣ ΤΗ ΓΗ...

Ο ΤΣΩΝ ΜΕΝΕΙ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΟΣ ΑΠ' ΤΗ ΔΙΕΓΧΕΣΗ...

ΜΑ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΗΣ ΓΗΣ ΤΟΝ 21^ο ΜΙΣΘΑ ΕΙΝΑΙ ΑΔΥΝΑΤΟΝ ΝΑ ΕΠΕΤΕΘΗΣΑΝ ΣΤΟΝ ΠΡΟΓΟΝΟ ΣΟΥ ΜΕ ΤΟΣΟ ΜΙΣΟΣ!

ΤΟ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΑ ΜΕ ΟΤΑΝ Ο ΠΑΤΡ ΤΟΣ ΓΗΝΟΣ ΠΡΟΣΓΕΙΩΘΗΣΕ ΣΤΟΝ ΑΡΗ ΤΟ 2014 ΗΛΙ ΑΡΧΙΣΕ ΝΑ ΣΥΝΕΝΝΟΗΤΑΙ ΜΑΖΙ ΜΑΣ.

ΚΑΙ ΤΟΤΕ ΕΝΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΣΥΝΕΒΗ...

ΤΟ ΠΙΣΤΟΛΙ ΜΟΥ ΒΗΚΕ ΑΠ' ΤΗ ΘΗΚΗ ΤΟΥ! ΑΥΤΟ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΠΩΣ ΤΟ ΣΩΜΑ ΣΟΥ ΕΙΝΑΙ ΜΑΓΝΗΤΗΣ ΓΙΑ ΟΛΑ ΤΑ ΣΙΔΕΡΕΝΙΑ ΑΝΤΙΣΤΙΜΕΝΑ ΤΗΣ ΓΗΣ...

ΜΑΓΝΗΤΙΣΜΟ. ΔΕΝ ΤΗΝ ΞΕΡΟΥΜΕ ΤΗ ΠΕΣΗ ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΣΙΔΕΡΟ ΣΤΟΝ ΑΡΗ.

